

Hồi 27

Mật Đà Thần Châu

Bạch Lãnh Thu và Tô Ngọc Dung bay ra khỏi Yến Tử Cư, không nghe thấy có tiếng hò hét đuổi theo mới thu hồi cước pháp, chậm chậm di động thân hình.

Bạch Lãnh Thu lo lắng hỏi:

- Dung thơ, quả thật là Dương gia, con a đầu đã xuất hiện cứu chàng phải không ?

Tô Ngọc Dung vội gật đầu:

- Không sai !

Bạch Lãnh Thu giậm chân tức tối:

- Nhưng mà...

Tô Ngọc Dung cười bảo:

- Xem cái bộ dạng thất tiểu muội kìa! Hì hì, Dương Ngọc Phượng đâu có ăn thịt hấn đầu mà sợ.

Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên từ phía bờ sông vọng tới tiếng thét trầm đục như sấm dội.

Tiếp đó một cái bóng màu vàng cắm đầu phóng ra hơn ba trượng, chạy xéo về hướng bờ sông.

Phía sau bóng áo vàng có ba bốn người vận cà sa màu đỏ rực đuổi theo gấp gáp, trong đó có một người quát lớn:

- A đầu kia, để lại Mật Đà Thần Châu thì Phật gia sẽ tha mạng cho người.

Bạch Lãnh Thu chợt thấy bất giác vui mừng:

- Cái bóng vàng chắc là Dương Ngọc Phượng rồi.

Tô Ngọc Dung cũng mừng rỡ nói:

- Trên lưng nàng là Kim Phi Hùng của người đó.

Hai người vừa nói thì cái bóng áo vàng đã đến gần bờ sông.

Bạch Lãnh Thu như một luồng điện xẹt lao đến quát lớn:

- Dương Ngọc Phượng, hãy bỏ Kim Phi Hùng xuống.

Dương Ngọc Phượng vừa thấy nàng bất giác đã la lên:

- Nàng... nàng là... Bạch Lãnh Thu ?

Bạch Lãnh Thu đỏ mặt vội nói:

- Đừng hỏi ta là ai, hãy bỏ ca ca ta xuống.

Dương Ngọc Phượng vui mừng:

- Nàng là Kim Ngân Thi, lệ lên, Thiên Long tự sai lạt ma...

Nói chưa dứt lời, ba đại lạt ma của Thiên Long tự đã đến gần. Ống tay áo rộng thùng thình phát phơ vạt áo bay lồng lộng trong gió, thân hình cao lớn nhẹ nhàng hạ lạt xuống đất cách ba thiếu nữ hơn một trượng, mặt đằng đằng sát khí.

Bạch Lãnh Thu phất tay ra hiệu cho Dương Ngọc Phượng:

- Người không cần chạy.

Đoạn nàng bước tới đứng chắn ngang trước mặt ba vị lạt ma, đoạn trầm giọng nói:

- Tam vị đại hòa thượng muốn làm gì ?

Thái Ất tôn giả trầm sắc mặt:

- Nhị vị cô nương là ai ?

Bạch Lãnh Thu lạnh lùng:

- Bất tất phải hỏi, tam vị liên thủ truy đuổi một nữ nhân yếu đuối mà không cảm thấy quá đáng hay sao ?

Thái Ất tôn giả thản nhiên cười đáp:

- Cô nương không hỏi rõ thực hư, tại sao mà dám nhúng tay vào ngăn cản? E rằng sẽ hối hận không kịp.

Bạch Lãnh Thu hừ lạnh một tiếng:

- Ta cứ nhúng tay vào, các người làm gì được ta ?

Thái Ất tôn giả bức tức:

- Hừ! Người quá ngạo mạn.

Bạch Lãnh Thu mỉm cười:

- Có việc gì cứ nói cho bản cô nương nghe thử.

Thái Ất tôn giả lạnh lùng:

- Bảo vật trấn sơn Mật Đà Thần Châu của bản tự nằm trong người Dương Ngọc Phượng.

Bạch Lãnh Thu giật mình kinh ngạc, nàng liếc nhìn Dương Ngọc Phượng, rồi lại quay sang ngó Thái Ất tôn giả.

- Thật không ?

Thái Ất tôn giả thấy thần sắc của Bạch Lãnh Thu liền lạnh lùng nói:

- Ba người chúng ta đuổi theo ả, chẳng những thấy trong người ả phát ra hào quang lấp lánh mà vừa rồi trong đám lau sậy đã thấy Mật Đà Thần Châu trong tay ả, không thể nào lầm được.

Bạch Lãnh Thu vui mừng không kìm được, bèn la lớn:

- Vậy thì hay quá !

Thái Ất tôn giả giọng lạnh như băng:

- Chuyện lớn lao như vậy, người liệu đảm trách nổi không ?

Không ngờ Bạch Lãnh Thu đã cất tiếng bảo:

- Đã như vậy tam vị hãy buông tha cho Dương cô nương một lần, ngày mai muốn tính chuyện gì cũng được.

- Hả... người nói cái gì ?

Thái Ất tôn giả la lên kinh ngạc, lão không dám tin vào tai mình, không biết có nghe lầm hay chẳng.

Bạch Lãnh Thu vẫn lãnh đạm:

- Ta nói các người, tối nay đừng có nhắc tới chuyện này nữa.

Thái Ất tôn giả trầm giọng:

- Tái gia không hiểu ý của người.

Bạch Lãnh Thu liền cất tiếng:

- Tối nay chúng ta có việc cần dùng đến Mật Đà Thần Châu, vô luận ai cũng không được phản đối, sau khi dùng xong, cho dù các người có làm gì, chúng ta sẽ không chen vào chuyện của các người.

Thái Ất tôn giả gầm lên như sấm:

- Người dám đùa cợt với Phật gia ư ?

Bạch Lãnh Thu thoáng cau mày:

- Người nên lưu tâm đến lời ta nói, nếu như không chịu nghe, chớ trách bản cô nương tàn nhẫn hạ thủ không lưu tình.

Thái Ất không chịu nổi thái độ xác xược của nàng, vội phất tay áo thịnh nộ quát vang:

- A đầu vô lễ kia, hãy báo danh rồi chịu chết.

Bạch Lãnh Thu cũng tức khí hét lớn:

- Xú hòa thượng mà cũng đòi biết danh hiệu của bản cô nương hay sao ?

Hai người đồng thời vung tay xuất thủ.

Ầm...

Thanh âm chấn động kinh hồn vang lên dội ra tứ phía.

Thái Ất tôn giả thối lui ra sau một trượng.

Bạch Lãnh Thu cũng lùi ra sau gần một trượng.

Qua một chiêu để thử công lực đối phương, hai bên quả thật là kỳ phùng địch thủ.

Thái Ất tôn giả biến sắc, giọng trầm đục:

- Người là người của Trường Xuân đảo ?

Bạch Lãnh Thu lạnh lùng cười đáp:

- Cái đó thì người không cần biết.

Thái Ất tôn giả lớn tiếng:

- Thiên Long tự cũng không dễ gì bị bắt nạt đâu.

Bạch Lãnh Thu điềm nhiên nói:

- Ta đâu thèm bắt nạt người, chỉ vì người không chịu nghe lời ta đó thôi.

Thái Ất tôn giả lại cao giọng:

- Mật Đà Thần Châu...

- Câm mồm !

Bạch Lãnh Thu quát lên một tiếng rồi nói:

- Bản cô nương phải dùng Mật Đà Thần Châu, biết điều thì bọn người hãy lui khỏi Yến Tử Cư cho khuất mắt ta.

Thái Ất tôn giả biết thiếu nữ đứng trước mặt mình không phải là người dễ ăn hiếp, cho nên khẽ phất tay ra hiệu.

- Nhị vị sư đệ, chúng ta cùng tiến lên.

Bạch Lãnh Thu bữu môi:

- Hừ, ba cái lão xú hòa thượng lên đây một lượt càng tốt, cô nương đây khỏi phải tốn công phí sức.

Nàng thét lên một tiếng, vung chưởng đang định đánh xuống.

Lúc này Tô Ngọc Dung đã tới nơi, lạnh lùng bảo:

- Các người định lấy đông hiếp yếu hay sao ?

Chưa dứt câu, thân hình Tô Ngọc Dung đã bay xẹt tới bên cạnh Bạch Lãnh Thu.

Phút chốc hai thiếu nữ đã triển khai một trận quyết đấu với ba lạt ma cao thủ của Thiên Long tự.

Cát đá bay lên tứ tung, chưởng phong cuộn lên ào ào.

Sau ba chiêu, Thái Ất tôn giả đột nhiên đánh ra một thức “Hàng long phục hổ” uy thế cực kỳ dữ dội.

Bạch Lãnh Thu bất giác phải lắc mình tránh ra xa năm thước để tránh bớt luồng chưởng lực ghê gớm của đối phương.

Không ngờ Thái Ất tôn giả dương đông kích tây, xoay người đánh tiếp một chưởng về phía Dương Ngọc Phượng rồi phóng tới trước mặt.

Dương Ngọc Phượng đang công Kim Phi Hùng bị trúng độc trên lưng, vừa thấy Thái Ất tôn giả vung chưởng lao tới bất giác la lên:

- Xú hòa thượng !

Rồi nàng vung chưởng đánh vào thân hình cao lớn của lão.

Thái Ất tôn giả cao giọng:

- Đưa Mật Đà Thần Châu cho ta.

Dương Ngọc Phượng tay đẩy ra một chưởng, song do công lực còn quá kém, lại thêm trên lưng đang công Kim Phi Hùng, nên lâm vào thế bất lợi vô cùng.

Nhưng nàng cũng liều mạng nghênh tiếp chưởng lực của đối phương.

- Bùng...

Một thanh âm dữ dội vang lên.

Thân hình Dương Ngọc Phượng bị chấn động dội ngược ra sát mé sông, bước chân loạng choạng tựa như sắp té nhào xuống đất.

Bạch Lãnh Thu thấy thế, giận dữ không sao tả xiết, liền triển khai chiêu “Phi hồng xuyên vân”, thân hình bay bổng trên không, vọt tới trước, song chưởng quét mạnh một vòng vào chân Thái Ất tôn giả.

Thái Ất tôn giả thấy Dương Ngọc Phượng lão đảo như muốn ngã té, vội xông tới định bồi thêm một chưởng nữa rồi mới thu hồi Mật Đà Thần Châu.

Cho nên trong lúc đặc ý lão đã quên mất Bạch Lãnh Thu đang ở sau lưng.

Chợt nghe một luồng gió mạnh từ sau lưng ập tới, lẹ vô cùng.

Thái Ất tôn giả thất kinh vội lắc người tránh né, song không còn kịp nữa rồi.

Hai bả vai của lão tựa như bị hơn chục mũi kim chích vào, đau buốt đến tận xương tủy.

May mà lão có công lực cao thâm, nên thân hình khi chúi xuống đất sắp té, lão đã dùng thế “Ngư quá long môn” lộn người một vòng rồi đứng bật dậy gằm lên như sấm:

- Con a đầu hiểm độc kia, dám cả gan đánh lén Phật gia.

Bạch Lãnh Thu lạnh lùng:

- Nếu như còn chưa phục thì người cứ xông lại đây đánh tiếp.

Ngay lúc đó chợt nghe tiếng Tô Ngọc Dung thét lên lạnh lạnh:

- Tiếp chiêu...

Một tiếng rú lên chấn động không gian, một trong hai lạt ma còn lại thân hình tựa như con diều đứt dây, dội ngược ra hơn năm trượng, rơi vào đám lau sậy um tùm.

Vị lạt ma còn lại bất ngờ sống người kinh ngạc, chiêu thức phát ra liền bị chặn lại.

Tô Ngọc Dung thấy lộ ra chỗ sơ hở liền vung chưởng nạt lớn:

- Người cũng nên ra đó cho vui.

- Vô lễ.

Ầm...

Một tiếng động tựa như sấm nổ vang lên, Thái Ất tôn giả lao tới nghênh tiếp chưởng lực lợi hại của Tô Ngọc Dung.

Vị lạt ma bị chấn động rơi xuống bãi lau sậy lúc này đã lồm cồm bò dậy, toàn thân dính đầy bùn, trông thập phần thảm bại, mặt hầm hầm tức giận rút trong người ra một thanh nhuyễn cương đao.

Thái Ất tôn giả và một vị lạt ma còn lại cũng đồng thời rút từ nơi thắt lưng ra một thanh cương đao.

Ba lão lạt ma tựa như ba con hổ điên vây quanh, tấn công Tô Ngọc Dung tay không binh khí.

Dương Ngọc Phượng vội rút trường kiếm của mình ném về phía Bạch Lãnh Thu, miệng hét lớn:

- Ngân Thi muội muội tiếp lấy.

Bạch Lãnh Thu tiếp lấy trường kiếm rồi hét vang:

- Dung thơ hãy để tiểu muội cho bọn chúng ném thử lưỡi kiếm sắc bén này.

Tiếp đó.

Keng keng...

Hai thanh cương đao đã bị trường kiếm đánh văng lên không trung.

Hai tiếng động nhẹ vang lên, cương đao đã rơi xuống sông.

Thái Ất tôn giả thấy vậy biết đã thua chắc chắn rồi.

Lão đánh ra một hư chiêu, đoạn lộn ngược ra xa năm trượng quát lớn:

- Được rồi, hôm nay Phật gia chịu thua, ngày sau ta sẽ gặp lại các ngươi, lúc đó...

Bạch Lãnh Thu lạnh lùng nói:

- Xú hòa thượng, bọn ngươi hãy mau rút khỏi đây.

Nói đoạn nàng búng mình bay vọt tới trước mặt Dương Ngọc Phượng, mặt lộ vẻ không vui, giọng hậm hực:

- Đa tạ người đã cho mượn kiếm.

Dương Ngọc Phượng mỉm cười:

- Ta là Dương Ngọc Phượng ở Vân Sơn.

Bạch Lãnh Thu cất giọng lạnh nhạt đáp:

- Ta đã biết ngươi là Dương Ngọc Phượng, lúc ở Bích Vân thiền tự ta đã gặp qua Dương gia Vân Sơn đại tiểu thư rồi.

Dương Ngọc Phượng cười nói:

- Nàng đùa với ta phải không ?

Bạch Lãnh Thu nói:

- Dương cô nương à, công một nam nhân lạ mặt trên lưng như vậy mà không sợ xấu hổ sao? Hãy bỏ người ta xuống đi.

Dương Ngọc Phượng thẹn thùng mỉm cười:

- Đây đâu phải là lần đầu.

Bạch Lãnh Thu ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa, không phải là lần đầu sao ?

Dương Ngọc Phượng gật đầu:

- Lúc ở Xích Phụng Lĩnh ta đã từng công chàng đi suốt một ngày hai đêm mà.

Tim Bạch Lãnh Thu như bị một lưỡi dao sắc vô hình đâm xuyên qua.

Nàng nghĩ thầm:

“Như vậy nàng ta đã cùng Kim Phi Hùng như hình với bóng bên tảo khắp vùng Đại Giang nam bắc, lại còn cứu tính mệnh chàng nữa. Giữa hai người nhất định đã có cảm tình sâu đậm, cho nên mới gọi ta là Ngân Thi muội muội...”

Nhưng mà nàng cố gắng chịu đựng, không để lộ ý nghĩ đó ra bên ngoài.

Tô Ngọc Dung đứng bên cạnh chột bảo:

- Thất sư muội nghĩ cái gì đó, trước tiên hãy lo cứu Kim Phi Hùng đi.

Bạch Lãnh Thu vội vàng gật đầu nói với Dương Ngọc Phượng:

- Nghe ba lạt ma nói Mật Đà Thần Châu trong mình ngươi ?

Dương Ngọc Phượng trầm ngâm một lát rồi gật đầu:

- Đúng vậy !

Giọng Bạch Lãnh Thu càng thêm bức bối:

- Dương cô nương à, không ngờ vật kỳ trân thiên hạ lại lọt vào tay người, thật là...
Nàng chợt bỏ lửng câu nói.

Tô Ngọc Dung vội bảo:

- Đừng nói lời thôi nữa, Mật Đà Thần Châu ở trong tay Dương cô nương là phúc lắm rồi, mau lấy ra cứu trị cho Kim đại hiệp.

Dương Ngọc Phượng liền đáp:

- Chính phải !

Đoạn nàng vội vàng lấy Mật Đà Thần Châu ra, rồi thận trọng nhẹ nhàng cởi áo Kim Phi Hùng, đoạn để áp Mật Đà Thần Châu vào giữa ngực chàng, sau đó từ từ khép ngực áo của chàng lại.

Bạch Lãnh Thu đứng bên cạnh nhìn thấy vậy, trong lòng nàng thêm bức bối. Song lúc này nàng cố nén cơn ghen tức đang tràn ngập, nàng cúi đầu xuống chăm chú nhìn chàng.

Qua một lúc sau, khuôn mặt của Kim Phi Hùng đã thoáng hồng, chàng từ từ mở mắt ra.

Thấy Bạch Lãnh Thu đứng trước mặt đang chăm chú nhìn chàng, Kim Phi Hùng không khỏi vui mừng, liền trở mình định ngồi dậy, miệng kêu lên:

- Muội muội...

Bạch Lãnh Thu liền ấn chàng nằm xuống nói:

- Ca ca chớ có cử động.

Kim Phi Hùng cười khổ:

- Muội muội, ta...

Dương Ngọc Phượng vội nói:

- Chàng trúng phải Bạch Cốt vô hình độc khí của Cửu tử bạch ma.

Kim Phi Hùng như sức tỉnh, la lên thất thanh:

-Đúng vậy! Lục phu nhân và Cửu Phượng còn thêm Cốc Chi Dương nữa.

Dương Ngọc Phượng vội nắm chặt lấy tay chàng:

- Không được động dậy, độc khí vẫn chưa được giải trừ hết đâu.

Bạch Lãnh Thu thấy vậy mắt đỏ hoe như muốn khóc.

Một lát sau thấy Dương Ngọc Phượng vẫn ôm lấy Kim Phi Hùng, nàng âm thầm tức tối, bèn lên tiếng:

- Dương cô nương, người để chàng xuống đất không tốt hơn hay sao ?

Dương Ngọc Phượng thoáng điểm nụ cười đáp:

- Đất này toàn là những ngọn cỏ tứ tung, đầu của chàng cần phải kê cao hơn một chút, Kim muội sợ ta không chịu nổi hả ?

Bạch Lãnh Thu chột đỏ mặt:

- Không sai, tại người mà ta cảm thấy...

Kim Phi Hùng lúc đó cảm thấy ngượng ngùng, bèn lên tiếng nói:

- Mật Đà Thần Châu quả hiệu nghiệm, ta đã khỏe rồi.

Tô Ngọc Dung biết rõ tính tình Bạch Lãnh Thu, cho nên nàng liếc nhìn Bạch Lãnh Thu thì thầm nói:

- Kim Phi Hùng đã khỏe rồi, chúng ta đi thôi.

Bạch Lãnh Thu không vui:

- Đúng rồi, đã có Dương cô nương lo lắng cho chàng mà.

Kim Phi Hùng vội bảo:

- Muội muội...

Bạch Lãnh Thu lẩm bẩm điều gì trong miệng, hai mắt ứa lệ nhưng sợ Dương Ngọc Phượng nhìn thấy đành phải quay mặt bước đi.

Dương Ngọc Phượng cười nói:

- Kim Phi Hùng à, muội muội của chàng đang giận thì phải.

Kim Phi Hùng không đợi nàng trả lời dứt, toan thi triển khinh công phóng theo.

Giọng chàng nghi hoặc tự hỏi:

- Chẳng lẽ muội muội ta giận ta sao? Mà chuyện gì mới được chứ ?

Dương Ngọc Phượng cười nói:

- Muội muội thấy ca ca không chú ý đến mình thì thường hay làm bộ giận hờn đó mà! Có gì lạ đâu.

Nói rồi hai tay nàng khẽ vạch áo trước ngực chàng nhìn Mật Đà Thần Châu, đoạn nói:

- Thần châu đã trở lại bình thường, hào quang đã tỏa ra, chứng tỏ khí độc đã bị tiêu trừ hết rồi.

Kim Phi Hùng cũng gật đầu:

- Phải rồi, nhưng mà ta cảm thấy hơi mệt một chút.

Dương Ngọc Phượng nói:

- Chàng đã bị trúng độc quá lâu, nhất thời chưa thể hồi phục được như trước đâu.

Kim Phi Hùng liền hỏi:

- Tại hạ trúng độc bao lâu rồi ?

Dương Ngọc Phượng ngửa mặt nhìn trời rồi đáp:

- Khoảng gần hai canh rồi, nhìn xem, trời sáng rồi.

Tiếp đó nàng vội thuật lại chuyện bị lạt ma Thiên Long tự truy đuổi, rồi may mắn gặp được Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung ra tay ác đấu với lạt ma Thiên Long tự, đánh đuổi bọn chúng đi cho Kim Phi Hùng nghe.

Kim Phi Hùng chợt cau mày:

- Sau này chắc sẽ còn nhiều chuyện rắc rối, Thiên Long tự không chịu bỏ qua chuyện này đâu.

Nghĩ tới đây chàng chợt nhớ đến Lăng Nhạn, liền bảo:

- Công phu của Lăng Nhạn đã tăng tiến ra sao rồi ?

Dương Ngọc Phượng bồng đở mặt cúi đầu không đáp.

Kim Phi Hùng biết có chuyện chẳng lành xảy ra, vội hỏi:

- Dương cô nương, Lăng Nhạn gặp chuyện gì rồi ?

Dương Ngọc Phượng buông tiếng thở dài, buồn bã nói:

- Tiểu Nhạn bị... bị Thiên Diện nhân ma bắt cóc rồi.

Kim Phi Hùng thất kinh vội bật người đứng dậy hấp tấp hỏi:

- Bị bắt lúc nào vậy ?

Dương Ngọc Phượng vừa khóc vừa nói:

- Buổi trưa hôm qua lúc chính ngọ, trên bờ sông.

Kim Phi Hùng kinh ngạc:

- Trên bờ sông à? Nàng đem Tiểu Nhạn đi theo sao ?

Dương Ngọc Phượng gật đầu:

- Tiểu Nhạn ở nhà suốt ngày nhớ đến chàng ngày đêm, đòi gặp Kim thúc thúc, do đó ta không còn cách nào hơn, đành phải dẫn Tiểu Nhạn đi tìm chàng.

Kim Phi Hùng lo lắng không yên:

- Bây giờ Tiểu Nhạn bị bắt cóc, chúng ta làm sao mà ăn nói với Cửu chỉ thần y Lăng Đại Bằng ?

Dương Ngọc Phượng cơ hồ như muốn khóc lên thành tiếng:

- Đáng lý ra ta không nên nhảy lên bờ trước. Thật là nhất thời sơ ý mà ân hận quá chừng.

Kim Phi Hùng hỏi:

- Nàng lên bờ trước thì có can hệ gì đến việc đó ?

Dương Ngọc Phượng lại thở dài:

- Lúc đầu ta mới lên thuyền, không hề lưu tâm đến con thuyền của hấn, chớ hấn không phải là người chèo thuyền.

Kim Phi Hùng nói:

- Nàng muốn nói đến Thiên Diện nhân ma ?

Dương Ngọc Phượng đáp:

- Chính vậy, lúc đi đường thì bình an vô sự, ta cũng không phát hiện ra ai là Thiên Diện nhân ma, mãi tới khi đến Kim Lăng, y mới giở trò hóa dạng, nói là thuyền nhỏ không thể cập vào bến lớn, bảo ta phải tới sát bờ rồi nhảy lên.

Kim Phi Hùng vội bảo:

- Như vậy thì cũng đâu có quan hệ gì.

Dương Ngọc Phượng mặt buồn rười rượi, nức nở nói:

- Khi còn cách bờ sông năm trượng, Thiên Diện nhân ma lại nói nước sông hơi cạn, sợ rằng con thuyền của y bị sa lầy, hấn bảo ta phải nhảy lên bờ từng bước một.

Dương Ngọc Phượng dừng lại một chút, đoạn nói tiếp:

- Ta nhảy lên bờ trước dụng ý muốn thám sát chỗ nào có thể đặt chân lên, để cho Lăng Nhạn nhảy theo sau và tránh rơi vào vũng bùn lầy, không ngờ ta vừa nhảy lên, Thiên Diện nhân ma đã nhổ sào đẩy con thuyền nhỏ lướt nhanh ra giữa dòng sông cách xa bờ hơn mười trượng.

Kim Phi Hùng giật mình giậm chân la lên:

- Hồng rồi !

Dương Ngọc Phượng nước mắt tuôn xuống như mưa, nghẹn ngào nói:

- Thiên Diện nhân ma báo danh hiệu của y cho ta, rồi nói y thích Lăng Nhạn, muốn thu nhận nó làm truyền nhân chứ không có ác ý. Lúc đó ta đành phải đứng đó trợn mắt nhìn theo con thuyền đi xa dần xa dần, không biết làm cách nào hơn, đành nuốt hận đến Kim Lăng tìm chàng. Vừa mới xuất hiện ở Yến Tử Cư đã gặp Thái Ất tôn giả ở Thiên Long tự truy đuổi...

Kim Phi Hùng khẽ cau mày hỏi:

- Thiên Diện nhân ma tọa lạc ở đâu? Chúng ta làm sao đi kiếm hấn ?

Dương Ngọc Phượng liền đáp:

- Không khó đâu. Nhất định hấn đã trở về sào huyết ở Hoàng Sơn chứ không nơi nào khác.

Kim Phi Hùng thở phào nhẹ nhõm:

- Đã có nơi có chỗ, chẳng lo gì mà không tìm được hấn.

Dương Ngọc Phượng giọng u oán:

- Thiên Diện nhân mà xảo quyết vô cùng, sợ rằng hấn lại giở trò với Tiểu Nhạn.

Kim Phi Hùng điềm nhiên nói:

- Cho dù hấn có làm gì chẳng nữa, nếu gặp được hấn thì hấn có mọc cánh đi nữa cũng không thoát khỏi lưới kiếm của Kim mỗ đâu, trời đã sáng rồi, chúng ta hãy đến Nghênh Giang tự để nói chuyện với Cửu Tử Bạch Ma.

Kim Phi Hùng và Dương Ngọc Phượng đi đến trước cửa Nghênh Giang tự đã thấy Cửu Tử Bạch Ma chấp tay sau lưng đứng trước cửa đại điện, đang lạnh lùng nhìn chàng đi tới.

Phía trong đại điện, sau lưng Cửu Tử Bạch Ma thấy Cốc Chi Dương, Lục phu nhân và Lữ Sơn Cửu Phượng bị trói chân trói tay, nằm mềm nhũn dưới đất, Bạch Cốt Cửu Yêu tay lăm lăm binh khí đứng bên cạnh.

Hiển nhiên là phụ tử Cửu Tử Bạch Ma đã biết được chuyện Dương Ngọc Phượng dùng Mật Đà Thần Châu giải độc cho Kim Phi Hùng. Hai người đi đến cách bậc thềm đá không xa, liền dừng lại, chợt nghe Cửu Tử Bạch Ma cất tiếng cười âm trầm quái dị bảo:

- Hắc hắc, người muốn cứu mười một người này phải không ?

Lão đưa tay chỉ vào mười một người đang nằm dưới đất.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Người đã biết rõ rồi mà còn hỏi. Lý lão quái, thức thời thì lập tức thả bọn họ ra, còn nếu không thì chờ trách lười kiếm của Kim mỗ hạ thủ vô tình.

Cửu Tử Bạch Ma không hề nổi giận, trầm giọng nói:

- Nếu như muốn ta thả bọn họ ra thì không khó lắm đâu.

Kim Phi Hùng nạt lớn:

- Đã như vậy sao người không lập tức thả bọn họ ra? Kim mỗ không bức bách người thái quá, nhưng mà... Hừ...

Cửu Tử Bạch Ma mỉm cười nham hiểm từ từ lên tiếng:

- Hừ, đâu có dễ dàng như vậy được, phải có điều kiện trao đổi chứ.

Kim Phi Hùng bực bội:

- Điều kiện gì ?

Cửu Tử Bạch Ma cực kỳ gian xảo, cười hí hí đáp:

- Trừ phi người đem Mật Đà Thần Châu ra trao đổi, bằng không...

Kim Phi Hùng nghe vậy bất giác hừ lạnh:

- Người nằm mộng cũng không có được điều đó đâu.

Cửu Tử Bạch Ma không chút bực tức, chỉ cười hề hề:

- Lão phu không có nằm mộng đâu, người hãy nghĩ kỹ lại đi. Mật Đà Thần Châu hay là mười một người cần thiết hơn. Nếu như người còn tiếc Mật Đà Thần Châu thì lão phu lập tức sẽ cho bọn kia về nơi âm phủ.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên hỏi:

- Người chuyên môn dùng độc hại người thì Mật Đà Thần Châu đâu có ích lợi gì cho người.

Cửu Tử Bạch Ma nói:

- Bạch cốt vô hình độc khí của ta, ngoài thần châu ra thì không có ai có thể giải trừ nổi, nó là khắc tinh của ta.

Kim Phi Hùng chợt hiểu:

- Người muốn cho người trong thiên hạ không có ai có thể giải trừ được Bạch cốt vô hình độc khí của người sao ?

Cửu Tử Bạch Ma gật đầu:

- Đúng lắm, giả như không có Mật Đà Thần Châu thì người đã mất mạng từ lâu rồi, làm sao có thể lại đây uy hiếp lão phu được ?

Kim Phi Hùng đứng do dự hồi lâu không quyết định được.

Cửu Tử Bạch Ma chồm người tới, lên tiếng hối thúc:

- Đại trượng phu phải sáng khoái một chút, đừng có làm vậy.

Kim Phi Hùng nộ khí quất:

- Hừ, cái đồ độc vật ranh ma xảo quyệt như người mà cũng đòi làm đại trượng phu hả ?

Cửu Tử Bạch Ma lên tiếng:

- Lão phu trao đổi công bằng mà.

Kim Phi Hùng nhếch mép bảo:

- Nếu như nói là trao đổi công bằng thì người phải giao đấu với ta, giả như người có thể thắng được ta một chiêu thì ta sẽ đưa Mật Đà Thần Châu cho người ngay tức khắc.

Cửu Tử Bạch Ma ngửa mặt cười lên một tràng:

- Cái đó thì chưa chắc, nhưng mà như vậy không phải là hay hơn sao.

Kim Phi Hùng nghĩ thầm:

“Ngoài việc đưa Mật Đà Thần Châu cho y, xem ra thì chẳng còn cách nào hay hơn nữa, nhưng mà chỉ có Mật Đà Thần Châu mới có thể giải trừ Bạch cốt vô hình độc khí của y mà thôi, vạn nhất y đoạt lấy xong Mật Đà Thần Châu rồi lại phóng độc khí ra, e rằng...”

Nghĩ đến đây chàng liền bảo Cửu Tử Bạch Ma:

- Nếu ta giao thần châu ra thì người thả bọn họ ra không ?

Cửu Tử Bạch Ma vui mừng đáp:

- Lão phu từ trước đến nay chưa bao giờ nói hai lời.

Kim Phi Hùng ôn tồn nói:

- Được rồi, tại hạ quyết định dùng Mật Đà Thần Châu để đổi lấy tính mạng của mười một người này.

Cửu Tử Bạch Ma vui sướng như điên, mỉm cười nói:

- Vậy thì người hãy để Mật Đà Thần Châu xuống đất rồi lùi ra xa hơn năm trượng.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên:

- Tại sao phải như vậy ?

Cửu Tử Bạch Ma lạnh lùng không đáp, chỉ nói:

- Đợi lão phu nhặt xong thần châu sẽ lập tức cởi trói thả người để tránh xảy ra nghi ngờ.

Kim Phi Hùng nói:

- Người không thả bọn họ ra thì sao ?

Cửu Tử Bạch Ma chỉ tay lên trời thề độc:

- Thì ta sẽ chết không toàn thây.

Kim Phi Hùng gật gù:

- Được lắm, Kim mỗ tin lời người.

Nói rồi chàng lấy Mật Đà Thần Châu ra, thận trọng để xuống dưới đất.

Sau đó chàng cùng Dương Ngọc Phượng lui ra xa hơn ba trượng, đoạn lên tiếng nói:

- Lý Tâm, người có thể đến lấy được rồi đó.

Cửu Tử Bạch Ma cười lạnh lùng:

- Với công lực của người, ba trượng thì chẳng khác nào một thước, quá gần, người hãy lui ra thêm hai trượng nữa, lão phu mới an tâm.

Kim Phi Hùng vừa buồn cười vừa bực mình, chàng hét lớn:

- Chẳng ngờ lão ma đầu như người lại quá nhát gan, hừ... ta cũng chiều theo ý lão vậy.

Nói xong, chàng lại cùng với Dương Ngọc Phượng lui ra thêm hai trượng nữa.

Dương Ngọc Phượng hạ giọng nói:

- Cái lão ma này e rằng lại bày trò lừa gạt chúng ta ?

Kim Phi Hùng thì thầm đáp:

- Có lẽ vậy, chúng ta nên chú ý cử động của y.

Lúc này Cửu Tử Bạch Ma đã từ từ bước xuống bậc thềm trước cửa Nghênh Giang tự, đi về phía Mật Đà Thần Châu đang để dưới đất.

Lão vừa đi vừa liếc nhìn Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng bật cười ha hả:

- Yên tâm đi, tại hạ có tín nghĩa mà, chỉ sợ người bày trò lừa gạt mà thôi.

Cửu Tử Bạch Ma liền hỏi:

- Lão phu cũng không phải là kẻ vô danh tiểu tốt, chẳng lẽ lại bội tín với kẻ tiểu bối như người để cho thiên hạ võ lâm chê cười ư ?

Vừa nói lão vừa xẹt tới thò tay chụp lấy Mật Đà Thần Châu.

Kim Phi Hùng thấy vậy cũng phóng tới phía trước lớn tiếng nói:

- Bây giờ thả bọn họ ra được chưa hả lão ma đầu kia ?

Cửu Tử Bạch Ma mỉm cười ác độc, liền lui vào trong đại điện cao giọng hô lớn:

- Thả bọn chúng ra.

Quả nhiên Bạch Cốt Cửu Yêu vội dùng dao cắt dây trói cho Cốc Chi Dương và mẫu tử Cửu Phượng.

Điều kỳ quái là Cốc Chi Dương và mười người kia tuy đã được cởi trói, song vẫn nằm bất động như cũ.

Dương Ngọc Phượng thấy vậy vội la lớn:

- Hồng rồi, bọn họ vẫn bị trúng độc.

Lúc này Cửu Tử Bạch Ma đã khoát tay ra hiệu cho Bạch Cốt Cửu Yêu:

- Hài tử, chúng ta đi thôi !

Kim Phi Hùng hết sức giận dữ, bay người tới quát lớn:

- Khoan đã !

Cửu Tử Bạch Ma điểm nụ cười lạnh lùng:

- Còn có chuyện gì nữa ?

Kim Phi Hùng đưa tay chỉ vào đám người đang nằm bất động trong đại điện:

- Còn bọn họ thì sao ?

Cửu Tử Bạch Ma trợn mắt:

- Chẳng phải ta đã thả bọn chúng rồi sao ?

Kim Phi Hùng nộ khí, giận dữ không thốt nên lời:

- Nhưng mà bọn họ... bọn họ...

Dương Ngọc Phượng vội cướp lời:

- Bọn họ rõ ràng bị các người hạ độc.

Cửu Tử Bạch Ma nói:

- Ô, điều này đâu có gì lạ, độc khí của bản môn phóng ra là bọn họ đành phải thúc thủ đưa tay chịu trói mà thôi.

Dương Ngọc Phượng hét vang:

- Bây giờ người phải giải độc cho họ.

Cửu Tử Bạch Ma lắc đầu:

- Bọn người dựa vào cái gì mà bắt lão phu giải độc ?

Kim Phi Hùng nói:

- Lúc này ta đã giao ước với người mà.

Cửu Tử Bạch Ma biến sắc:

- Giao ước gì hả tiểu tử nông cuồng kia.

Kim Phi Hùng nghiêng răng nạt nộ:

- Ta dùng Mật Đà Thần Châu để đổi lấy mạng sống của mười một người này.

Cửu Tử Bạch Ma thản nhiên đáp:

- Đúng thế, bọn chúng đều vẫn còn đó hết mà, tại sao ngươi trách ta ?

Kim Phi Hùng bực tức quát vang:

- Nhưng mà bọn họ bị trúng độc.

Cửu Tử Bạch Ma gật đầu thừa nhận:

- Đúng, bọn chúng đã bị trúng phải Bạch cốt vô hình độc khí của bản môn.

Kim Phi Hùng cao giọng nạt nộ:

- Vậy thì để lại giải dược ở đây.

Cửu Tử Bạch Ma hỏi lại:

- Tại sao vậy ?

Kim Phi Hùng trầm giọng:

- Ta dùng Mật Đà Thần Châu để đổi lấy người chứ đâu có phải là mười một kẻ bị trúng độc.

Cửu Tử Bạch Ma đắc ý cười đáp:

- Lúc bản môn chủ giao ước với ngươi, rất tiếc là không hề nói tới việc trúng độc hay không trúng độc, càng không bàn đến chuyện phải đưa giải dược. Hắc hắc...

Nói xong y vòng tay cười hề hề nói:

- Kim đại hiệp à, lần sau chúng ta gặp lại, lão phu đi đây.

Kim Phi Hùng nổi giận:

- Đứng lại !

Cửu Tử Bạch Ma cố làm ra vẻ ngơ ngác hỏi:

- Kim đại hiệp còn có điều chi chỉ bảo ?

Kim Phi Hùng nổi giận lời đình hét lớn:

- Còn mười một người trúng độc thì làm sao người có thể đi được ?

Cửu Tử Bạch Ma gầm giọng:

- Vậy thì người muốn lão phu làm thế nào ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng cất tiếng:

- Ta muốn bọn người phải ở lại đây.

Cửu Tử Bạch Ma thoáng kinh ngạc:

- Chẳng lẽ người lại không sợ độc khí của Bạch Cốt môn, hay là người còn muốn nếm mùi dễ chịu của nó một lần nữa.

Kim Phi Hùng đâu còn chịu đựng được nữa, chàng giận dữ gầm lên:

- Lão ma đầu, xem thử lưỡi kiếm ta có chịu cho người rời khỏi nơi đây không ?

Chàng xoay ngược cổ tay, vung kiếm lao tới, khí thế cực kỳ hùng mãnh.

Cửu Tử Bạch Ma thất kinh, vội thối lui ra sau một trượng rồi đánh ra liên tiếp ba chiêu:

- Người cũng tiếp chiêu của lão phu xem thử.

Hai luồng khói trắng lập tức phát ra ào ạt, lan tỏa ngay giữa mặt Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng cười nhạt:

- Người thiệt là có mắt không trông.

Nói đoạn chàng vũ lộng đoạn kiếm xông vào giữa đám khói.

Bạch Cốt độc khí tựa như không có tỏa bay ra.

Cửu Tử Bạch Ma cho rằng trong người chàng không có Mật Đà Thần Châu thì không thể nào chịu nổi, nào ngờ Bạch cốt vô hình độc khí phát ra mà Kim Phi Hùng vẫn không bị hề hấn gì.

Do vậy khi thấy độc khí đã vô hiệu đối với Kim Phi Hùng, lão cực kỳ kinh ngạc không khỏi giật mình đứng chết lặng hồi lâu.

Lúc này chợt nghe tiếng Kim Phi Hùng vọng tới:

- Ha ha... lão ma đầu kia, người bị mắc lừa rồi. Mật Đà Thần Châu trong tay người là đồ giả đó.

Cửu Tử Bạch Ma thềm la lên một tiếng kinh hoảng:

- Ủy da! Hồng rồi.

Lão lặn mình dưới đất mấy vòng, đoạn bật người lui ra xa mấy trượng để tránh khỏi sát chiêu của Kim Phi Hùng, tinh thần hoảng loạn, mặt tái nhợt tựa như vừa chết, hai mắt thất thần.

Dương Ngọc Phượng bật cười chế nhạo:

- Hí hí... lão ma đầu bây giờ mới chịu hiện nguyên hình, lại còn sử dụng tuyệt chiêu nữa chứ. Nè, bộ không sợ mất mặt trước đám con của người sao? Hí hí...

Cử Tử Bạch Ma vươn người đứng dậy, giận tím mặt, lắp bắp không thốt nên lời.

Bạch Cốt Cửu Yêu thấy phụ thân mình bị một thiếu nữ đùa cợt chọc tức, bất giác nổi giận vung binh khí, hét lên một tiếng, lao tới vây quanh Dương Ngọc Phượng, mặt đằng đằng sát khí:

- Tiện tỳ hỗn láo, muốn chết sao ?

Dương Ngọc Phượng cười đáp:

- Kể ra bọn người cũng to gan đó chứ.

Nói rồi nàng rút trường kiếm phóng ra nghênh chiến với Bạch Cốt Cửu Yêu.

Kim Phi Hùng thấy vậy vội hét lớn:

- Dương cô nương chớ có sát hại bọn chúng.

Tiếng hét còn vang vọng chưa dứt đã thấy chàng nhanh lẹ bay vọt vào giữa vòng vây, khẽ gạt nhẹ trường kiếm của Dương Ngọc Phượng, song chỉ vươn ra lẹ như điện, thi triển “Quỷ ảnh thiên biến thân pháp” điểm vào chín đại huyệt của Bạch Cốt Cửu Yêu.

Chỉ nghe...

- Véo véo...

- Ối...

Tiếng la kinh ngạc vang lên, Bạch Cốt Cửu Yêu tựa như bị phép định thân, tên nào cũng há miệng, trợn mắt đứng yên như tượng gỗ, dường như bất ngờ bị điểm vào đại huyệt, mặt vẫn còn lộ vẻ ngạc nhiên không hiểu tại sao.

Cử Tử Bạch Ma kinh hoàng thất sắc, lao nhanh tới trước, miệng quát to:

- Gã họ Kim kia, người đã dùng thủ pháp ác độc gì để hại bọn chúng ?

Kim Phi Hùng bật cười ha hả:

- Lý Tâm, người muốn học ư ?

Cửu Tử Bạch Ma đỏ mặt:

- Tà môn ngoại đạo, lão phu không thèm học.

Kim Phi Hùng nhú mày rồi bảo, giọng lạnh như băng:

- Hừ, tà môn ngoại đạo, người nói như vậy há không sợ võ lâm thiên hạ chê cười hay sao ?

Cửu Tử Bạch Ma bực tức:

- Người định chế nhạo lão phu sao ?

Kim Phi Hùng lớn tiếng cười nói:

- Lý Tâm, hôm nay Kim mỗ dạy cho người một chiêu để cho người mở rộng kiến thức, khỏi phải hổ thẹn với đồng đạo võ lâm.

Cửu Tử Bạch Ma ngẩn người ngạc nhiên:

- Người nói vậy là có dụng ý gì ?

Kim Phi Hùng đưa tay chỉ vào Bạch Cốt Cửu Yêu đang đứng như pho tượng, nói:

- Người có nghe ai nói đến “Thuần dương ma chỉ” không ?

Cửu Tử Bạch Ma chợt rung mình ớn lạnh, miệng lắp bắp:

- Cái gì... Thuần dương ma chỉ... phải chăng là một trong các tuyệt học võ công của vũ thư danh tiếng đệ nhất võ lâm.

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Coi như người cũng có kiến thức đó.

Giọng Cửu Tử Bạch Ma càng thêm kinh hãi:

- Thuần dương ma chỉ nếu không giải huyết tức thời sẽ mất mạng.

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Đúng vậy, chín cái mạng của đám con người chỉ cần sau một giờ đồng hồ sẽ không còn là yêu nữa mà là... Bạch quỷ.

Cửu Tử Bạch Ma nghiêng rằng:

- Làm sao giải cứu được, người...

Kim Phi Hùng thản nhiên:

- Chỉ cần mi giao Lục phu nhân, Lư Sơn Cửu Phượng cùng với Cốc Chi Dương thì ta sẽ cứu mạng chín đứa tiểu yêu này.

Cửu Tử Bạch Ma hơi do dự nói:

- “Thuần dương ma chỉ” không có thể cứu nổi.

Dương Ngọc Phượng chợt nói xen vào:

- Lão điên, đã thi triển được thì phải giải cứu được chứ !

Cửu Tử Bạch Ma vội nói:

- Như vậy thì ta thả mẫu tử Lục phu nhân ra.

Dương Ngọc Phượng hét vang:

- Cốc Chi Dương nữa.

Cửu Tử Bạch Ma hấp tấp đáp:

- Dương nhiên, dương nhiên, lão phu còn phải đưa cho bọn họ mỗi người một viên giải dược để tiêu trừ độc khí cơ mà.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Điều đó không cần.

Cửu Tử Bạch Ma chợt đỏ mặt phóng người vào trong đại điện của Nghênh Giang tự lớn tiếng quát:

- Mẫu tử họ Lục và Cốc Chi Dương ở đây, xin mời...

Không đợi y nói xong, Kim Phi Hùng đã cao giọng:

- Lý Tâm hãy xem ta giải huyết.

Nói đoạn chàng thi triển “Quỷ ảnh thiên biến thân pháp”, song chỉ điểm vào chỗ giữa đôi lông mày của Bạch Cốt Cửu Yêu lệ tựa như chấm sao xẹt.

Bạch Cốt Cửu Yêu tựa như người vừa tỉnh mộng, ai nấy ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, không hiểu việc gì đã xảy ra.

Song chỉ một lát sau, chín tên tiểu yêu cúi xuống nhật bình khí rồi lao tới vây quanh Dương Ngọc Phượng và Kim Phi Hùng.

Cửu Tử Bạch Ma vội quát lớn:

- Dừng tay !

Đoạn quay lại nói với hai người:

- Hôm nay lão phu nhận thua, hài nhi, chúng ta đi.

- Khoan đã !

Dương Ngọc Phượng la lên một tiếng, vung trường kiếm cản đường phụ tử Cửu Tử Bạch Ma.

Lão thất kinh vội hỏi:

- Các người còn muốn thế nào ?

Dương Ngọc Phượng lạnh lùng:

- Đợi Lục phu nhân tỉnh lại, người đi cũng còn chưa muộn mà.

Kim Phi Hùng cũng lên tiếng bảo y:

- Nếu như có ai trong bọn họ bị thiệt hại gì thì ta sẽ bắt mười phụ tử người phải thường mạng cho họ.

Nói rồi chàng lấy viên Mật Đà Thần Châu thật từ trong người ra, đoạn bảo Dương Ngọc Phượng:

- Dương cô nương, tại hạ ở đây canh chừng bọn chúng, cô nương hãy dùng Mật Đà Thần Châu này giải trừ độc khí cho họ.

- Được.

Dương Ngọc Phượng ứng tiếng, cầm lấy Mật Đà Thần Châu, đầu tiên đến trước mặt Lục phu nhân bỏ Mật Đà Thần Châu vào trong miệng bà.

Thoáng chốc sắc mặt Lục phu nhân đang trắng nhợt, dần dần chuyển sang màu vàng rồi ửng hồng.

Lát sau bà từ từ mở mắt ra, miệng nói lảm bảm:

- Ta... ta...

Dương Ngọc Phượng lấy Mật Đà Thần Châu trong miệng Lục phu nhân ra rồi bảo:

- Phu nhân đã trúng phải Bạch cốt vô hình độc khí.

Bà vội chộp lấy thanh kim kiếm nằm trên đất, chồm dậy, giận dữ quát lớn:

- Cửu Tử Bạch Ma, người thật là tàn độc.

Kim Phi Hùng vội khuyên:

- Phu nhân hãy cứu các vị tiểu thư tỉnh dậy đã.

Lục phu nhân nghe vậy liền không còn gây sự với Cửu Tử Bạch Ma nữa, mà nhanh chóng giúp Dương Ngọc Phượng cứu Lư Sơn Cửu Phượng ngồi dậy, đoạn dùng thần châu giải trừ độc khí.

Thời gian chừng một tuần trà trôi qua.

Lư Sơn Cửu Phượng từ từ tỉnh dậy.

Sau cùng mọi người cùng vây lại giải huyết Cốc Chi Dương.

Cốc Chi Dương vừa tỉnh lại đã bật dậy, chụp nhanh thanh trường kiếm, mặt cực kỳ phần nộ, lớn tiếng hỏi:

- Dương cô nương, Cửu Tử Bạch Ma đâu rồi ?

Dương Ngọc Phượng chỉ ra phía ngoài đại điện:

- Hắn đang đứng bên ngoài để mà trốn thoát khỏi nơi đây đó.

Cốc Chi Dương thét lớn:

- Hắn liệu có trốn thoát được không.

Nói xong Cốc Chi Dương bay xẹt ra bên ngoài đại điện, trường kiếm trong tay hóa thành một đạo ngân quang, thân hình chàng lướt tới trước mặt Bạch Cốt Cửu Yêu quát vang giận dữ:

- Tiểu yêu đạo, hãy nạp mạng.

Bạch Cốt Cửu Yêu không hề phòng bị vì thân pháp của Cốc Chi Dương cực kỳ nhanh lẹ đến mức bọn chúng không sao tưởng nổi.

Những tiếng gào rú thảm thiết vang lên nghe vô cùng ghê rợn. Bốn thân hình đồng loạt ngã nhào xuống đất, máu tươi tuôn ra xối xả, chết lập tức.

Cốc Chi Dương vung kiếm đánh ra một chiêu chém gục bốn người, song vẫn chưa hả giận, kiếm ảnh lại chớp lên lần nữa, kiếm và người hợp lại làm một, khó mà phân biệt được. Những tiếng rú thê thảm lại vọng đến, năm tên tiểu yêu còn lại ngã gục trong vũng máu. Năm chiếc đầu lăn lông lốc ra xa, mùi máu tanh xông lên nồng nặc.

Kim Phi Hùng thấy vậy vung kiếm xông tới định ngăn Cốc Chi Dương lại.

Cốc Chi Dương không đợi chàng kịp xuất thủ đã lao tới hét vang như sấm:

- Lão tặc mau nạp mạng !

Người lẫn kiếm đã nhập lại hóa làm một, đạo hàn quang kiếm khí tỏa ra lạnh ghê người, từ trên không trung chém thẳng xuống lệ hơn luồng điện xẹt.

Đáng thương cho Cửu Tử Bạch Ma, một đời làm ác chuyên dùng độc khí hại người, nay không kịp vận dụng độc công, vừa mới định xuất chiêu nghênh tiếp đã bị lưỡi kiếm của Cốc Chi Dương đâm lún gần nửa ngay giữa ngực.

Lão trợn mắt nhìn Cốc Chi Dương, máu từ giữa ngực phun ra xối xả, miệng lắp bắp như hấp hối, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc:

- Cốc... Chi... Dương, ta... ta đã tha các ngươi rồi... mà... mà...

Cốc Chi Dương rút thanh trường kiếm ra khỏi ngực Cửu Tử Bạch Ma, thân hình lão lập tức đổ vật xuống đất tắt thở.

Chàng lộn người búng mình đến trước mặt Kim Phi Hùng, cúi đầu buông thả hai tay xuống, miệng lúng búng nói:

- Cái đồ độc hại này làm sao có thể để cho sống sót được.

Lục phu nhân cũng bước đến nói:

- Cốc thiếu chủ nói đúng đó, ta căm hận lão đến mức muốn ăn tươi, uống máu thì mới hả được cơn giận.

Kim Phi Hùng đành nhả mặt cười nói:

- Thôi được, coi như mạng số của y đến đó là tuyệt.

Nói rồi chàng trầm ngâm giây lát, quay sang bảo Cốc Chi Dương:

- Chi Dương, chúng ta trở về Kim Lăng thôi.

Cốc Chi Dương hạ giọng hỏi nhỏ:

- Cốc chủ...

Kim Phi Hùng liền đưa mắt ra hiệu cho Cốc Chi Dương đừng nói nữa, rồi dùng truyền âm nhập mật bảo:

- Miễn xưng hô cốc chủ ở đây, người đừng gây sự chú ý cho giang hồ, sẽ gặp nhiều chuyện rắc rối không cần thiết, sau này sẽ nói chuyện sau.

Nói xong chàng lại dùng ngôn ngữ bình thường nói:

- Nếu như ta đoán không lầm, trong thành Kim Lăng tất sẽ xảy ra không ít chuyện cần phải động đến binh khí, mong Cốc huynh về Kim Lăng trước để thăm dò tình hình xem sao.

Cốc Chi Dương vội đáp:

- Tuân mệnh.

Nói rồi chàng vòng tay thi lễ, sau đó lẹ làng triển khai thuật khinh công thượng thặng lướt đi như bay ra khỏi Nghênh Giang tự, phóng thẳng về phía thành Kim Lăng.

Kim Phi Hùng mỉm cười nói với Lục phu nhân:

- Tại hạ có điều này không biết có nên nói thật ra với phu nhân không ?

Lục phu nhân vội đáp:

- Có điều gì, Kim đại hiệp cứ chỉ giáo.

Kim Phi Hùng nói:

- Võ lâm đồng đạo với nhau không nên khách khí, chẳng rõ phu nhân có biết cách Kim Lăng không xa có một nơi tên là Trường Xuân cốc.

Lục phu nhân cười nói:

- Từ thuở ấu thơ, ta theo tiên phụ bốn ba khắp chốn giang hồ, ta còn nhớ đó là một hoang cốc mà.

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Bây giờ nơi đó đã không còn là một hoang cốc nữa rồi.

Lục phu nhân cũng thoáng điểm nụ cười:

- Biển dâu biến đổi, mọi việc không còn như xưa.

Kim Phi Hùng lên tiếng:

- Nơi đó biến đổi rất nhiều, cảnh đẹp tựa như bồng lai tiên cảnh nơi trần gian, nếu như phu nhân có trở lại chốn xưa chắc sẽ không khỏi kinh ngạc.

Lục phu nhân nghi hoặc:

- Trở lại chốn xưa, chẳng lẽ thiếu hiệp có điều chi sai khiến ?

Kim Phi Hùng thật thà nói:

- Tại hạ thật không dám sai khiến, nhưng chỉ vì võ lâm hiện thời nguy hiểm khó lường, thành Kim Lăng tựa như một hỏa diệm sơn đang sôi sục, không biết sẽ nổ tung phun lửa lúc nào.

Lục phu nhân gật đầu:

- Ta cũng đang có linh cảm như vậy.

Kim Phi Hùng chợt nói tiếp:

- Trường Xuân cốc có một dị nhân.

- Dị nhân à ?

Lục phu nhân và Dương Ngọc Phượng hình như đồng loạt kêu lên.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Đúng vậy, hơn nữa dị nhân này lại là nữ nhân.

Dương Ngọc Phượng trở mắt ngạc nhiên nhìn chàng, khoe miệng thoáng nở nụ cười, vẻ mặt nôn nóng muốn nghe tiếp.

Lục phu nhân nghiêng đầu nghĩ ngợi:

- Vị dị nhân này nếu như xuất hiện cùng thời với tiên mẫu Cửu Phượng lệnh chủ, tất nhiên là Trường Xuân đảo chủ.

Kim Phi Hùng gật đầu lớn tiếng nói:

- Đúng vậy, chính là vị tiên bối đó.

Dương Ngọc Phượng phấn chấn tinh thần, vui mừng nói:

- Nếu như đúng là bà thì quả thật đó chính là một dị nhân trên giang hồ, tôn sư đáng kính của võ lâm trong suốt năm chục năm nay.

Lục phu nhân nghi ngờ hỏi lại:

- Trường Xuân đảo chủ cư ngụ tại Trường Xuân đảo đã lâu, gần ba mươi năm nay bất vô âm tín, tại sao lại có thể đến Trường Xuân cốc ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Điểm này thì tại hạ không sao hiểu nổi, nhưng mà chính mắt tại hạ đã gặp người tại Trường Xuân cốc.

Dương Ngọc Phượng trợn mắt:

- Chàng đã gặp Trường Xuân đảo chủ ?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Chẳng lẽ cô nương cho rằng tại hạ nói quá lời ?

Dương Ngọc Phượng vội nói:

- Không phải ta không tin chàng, nhưng mà...

Kim Phi Hùng cười khổ:

- Cô nương có gì cứ nói thẳng ra, Lục phu nhân đâu phải ngoại nhân, cô nương chớ ngại.

Dương Ngọc Phượng ngập ngừng nói:

- Chỉ bởi vì... bởi vì công phu của chàng và Trường Xuân đảo... e rằng... như lửa với nước... không thể dung hợp, cho nên... cho nên ta mới cảm thấy kỳ quái.

Lục phu nhân cũng cười bảo:

- Dương cô nương nói đúng đó, theo như ta thấy thân pháp và võ công tuyệt thế của Kim đại hiệp dường như xuất phát từ Thái Dương cốc mà giang hồ truyền ngôn thì phải.

Kim Phi Hùng nghe vậy cũng bật cười nói:

- Nhị vị đoán quả không sai, tại hạ cũng không giấu chi hai vị, võ công của ta chính là công phu của Thái Dương cốc.

Dương Ngọc Phượng và Lục phu nhân chợt đưa mắt nhìn nhau rồi bật cười thích thú.

Kim Phi Hùng thấy hai người đưa mắt nhìn nhau cười lớn, chàng chợt hiểu ra mọi sự, bèn nói:

- Ô, các vị nói là Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo như lửa với nước, võ công không thể nào dung hòa, ý muốn ám chỉ một rừng không thể có hai cọng chứ gì ?

Dương Ngọc Phượng gật gù:

- Ta không thể nói là không, nhưng mà quả thật ta không hiểu về sự tình năm xưa có điều chi uẩn khúc.

Lục phu nhân vội nói tiếp:

- Theo như gia mẫu nói thì đúng thực là như Kim đại hiệp nói đó, Dương cô nương à.

Dương Ngọc Phượng tiếp tục:

- Cho nên chàng đến tương kiến Trường Xuân đảo chủ nhất định hai bên sẽ xảy ra tranh chấp.

Kim Phi Hùng cười lớn tiếng:

- Nhị vị đều nói đúng cả.

Lục phu nhân vội hỏi:

- Gặp nhau để tranh cao thấp hay sao ?

Dương Ngọc Phượng cũng dồn dập hỏi:

- Chàng định chinh phục Trường Xuân đảo chủ ?

Kim Phi Hùng lắc đầu quây quây đáp:

- Đâu có, công lực của Trường Xuân đảo chủ cực kỳ cao thâm, vả lại người là bậc tiền bối của tại hạ.

Dương Ngọc Phượng lẩm bẩm:

- Vậy thì chàng chịu thua ?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Không có.

Dương Ngọc Phượng bĩu môi giận dữ:

- Kết cục ra sao? Chàng nói mau lên chứ! Cứ để người ta đoán mò không hà.

Kim Phi Hùng mỉm cười đáp:

- May mà tại hạ gặp Trường Xuân đảo chủ, tính tình lại hợp ý. Hơn nữa muội muội Kim Ngân Thi lại là môn hạ của người, cho nên mọi việc đều như ý.

Ngừng lại một chút, giọng Kim Phi Hùng bỗng trở nên nghiêm nghị:

- Tại hạ muốn Lục phu nhân và chín vị tiểu thơ đến Trường Xuân cốc ở tạm một thời gian.

Lục phu nhân chợt do dự nói với chàng:

- Ta sợ rằng Trường Xuân đảo là một môn một phái, lại là Thái Sơn bắc đầu của võ lâm, danh vọng cực cao, không muốn dung nạp mẫu tử bọn ta.

Kim Phi Hùng vội nói:

- Kính xin phu nhân an tâm, người giang hồ truyền ngôn Trường Xuân đảo hết sức ngang ngược. Lại nói Thái Dương cốc tàn khốc, lạnh lùng vô nhân tính. Kỳ thực đều chỉ là lời truyền miệng vô căn cứ, sai sự thật, tuyệt đối không nên tin những điều đó.

Dương Ngọc Phượng nói:

- Giang hồ truyền ngôn, mỗi người nói khác.

Kim Phi Hùng bảo Lục phu nhân:

- Tại hạ đã đến Trường Xuân cốc nên cũng hiểu được một phần.

Lục phu nhân liền gật đầu:

- Nếu như vậy, ta sẽ đi đến đó một chuyến.

Kim Phi Hùng nói tiếp:

- Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo có sự hiểu lầm, đó là điều có thực. Lần trước tại hạ đến tương kiến đảo chủ, tuy đã được lượng giải, nhưng có những điều tế nhị tại hạ không sao nói hết được.

Lục phu nhân cười nói:

- Đại hiệp muốn ta làm người trung gian hòa giải.

Kim Phi Hùng cũng cười đáp:

- Tuy không đến nỗi hệ trọng lớn lao như vậy, nhưng phu nhân và đảo chủ đều là nữ nhân, tự nhiên mọi chuyện sẽ hay hơn tại hạ rất nhiều.

Lục phu nhân không hề chậm trễ, vội nói ngay:

- Chuyện như vậy thì ta sẽ tình nguyện đi một chuyến thử coi.

Kim Phi Hùng vui mừng nói:

- Phu nhân đi chuyến này thật là đại phúc cho võ lâm.

Nói xong chàng rút Tu La đoạn kiếm khỏi bao đưa cho Lục phu nhân, sau đó nói tiếp:

- Chuyến này tại hạ nhờ phu nhân đi Trường Xuân cốc, thay tại hạ đến gặp Trường Xuân đảo chủ.

Lục phu nhân tiếp nhận đoạn kiếm rồi gật đầu nói:

- Ta sẽ cố gắng không phụ lòng tin của Kim đại hiệp, giờ xin cáo từ.

Kim Phi Hùng đưa mẫu tử Lục phu nhân ra đến con đường cái quan trước cổng Nghênh Giang tự, đoạn quay vào nói với Dương Ngọc Phượng:

- Dương cô nương à, chúng ta đi kiếm Thiên Diện nhân ma để đem Lăng Nhạn trở về, sau đó sẽ trở lại Kim Lăng.

Dương Ngọc Phượng bất giác mỉm cười gượng gạo, mặt đỏ bừng:

- Cô nương, cô nương... lẽ nào chàng không thể kêu ta bằng Ngọc Phượng được sao ?

Kim Phi Hùng cũng đỏ mặt:

- Đâu có gì khác biệt? Trời sắp sáng quá rồi.

Hai người triển khai khinh công vọt lẹ ra khỏi Nghênh Giang tự nhằm hướng Hoàng Sơn phóng tới.

o O o

Hồi 28

Kế Hiểm Muù Thâm

Non xanh nước biếc, những tảng đá quái dị cứ lẫn vào nhau tạo thành bức tranh lạ lùng.

Những đám mây lang thang cùng với làn sương mờ phủ.

Ánh trăng mờ nhạt, sao khuya thưa dần.

Lúc này trời đã vào cuối canh hai, sắp sửa chuyển sang canh ba.

Trong rừng thông rậm rạp tựa như không có kẽ hở, chợt có hai cái bóng lao vút như tên bắn, lẹ tợ sao sa điện xẹt ở phía trên đỉnh núi.

Dương Ngọc Phượng đưa mắt nhìn về phía đốm sáng lấp lánh nơi dãy núi xa, rồi hạ giọng nói:

- Nhìn kìa, cái đốm lửa lập lòe chính là Thất tinh đằng của Tiêu Dao cung, chàng thấy chưa ?

Kim Phi Hùng gật đầu đáp:

- Không sai, phía trên ngọn Thất tinh đằng còn có mấy chữ “UY TRẤN VÕ LÂM VĨNH TIÊU DAO” nữa.

Dương Ngọc Phượng bất chợt ồ lên một tiếng:

- Ta không ngờ chàng có nội công siêu tuyệt như vậy, tựa như luyện được công phu “Thiên lý nhãn”, có thể nhìn xa được hơn ngàn dặm. Thật đáng phục, đáng phục !

Kim Phi Hùng nghe vậy liền bảo:

- Nàng quá khách khí đó thôi !

Phàm người luyện võ công tầm nhìn xa rộng, phản ứng nhanh nhạy hoàn toàn dựa trên nền tảng luyện nội công. Kim Phi Hùng sợ dĩ nói vậy là sợ làm tổn thương đến tính tự ái của Dương Ngọc Phượng mà thôi.

Nhưng mà lúc này Dương Ngọc Phượng đang đứng trước Kim Phi Hùng, nàng không hề tự ái mà chỉ có lòng mến phục. Công lực của Kim Phi Hùng càng cao thì nàng càng thêm vui mừng, bởi vậy vội bảo:

- Trời ơi, ta nói thật mà, chàng không tin sao ?

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Nàng bất tất quan tâm đến nó làm gì cho mệt, hơn nữa nàng cũng đừng khiêm nhường như vậy.

Dương Ngọc Phượng có chút buồn rầu:

- Ta nói thật mà, nếu như ta có công lực cao như chàng thì Thiên Diện nhân ma đâu có dễ dàng bắt cóc Lăng Nhạ như vậy. Lại nữa, ta cũng không phải mời chàng đi chuyến này cho phí sức.

Kim Phi Hùng vội ngắt lời nàng:

- Chúng ta đi vào đường hoàng hay là...

Dương Ngọc Phượng vội cướp lời:

- Âm thầm vào trong để cứu người trước đã, nếu chúng ta cứ đường hoàng đi vào sợ Thiên Diện nhân ma dùng thủ đoạn tàn độc hại Lăng Nhạ. Lúc đó thì có hối hận cũng chẳng kịp nữa đâu.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Vậy thì chúng ta phải cứu thoát Lăng Nhạ trước đã.

Dương Ngọc Phượng nói:

- Ít nhất cũng phải kiếm cho ra nơi Lăng Nhạ hạ lạc.

Hai người vừa đi vừa nói, phút chốc đã đến gần Tiêu Dao cung, chỉ còn cách khoảng ba trượng liền ẩn mình quan sát chung quanh.

Chỉ thấy một tòa nhà kiến trúc theo lối cung điện, bốn phía có núi cao bao bọc, công trình đồ sộ khác thường.

Phía trước chính môn có một cặp sư tử bằng đá uy nghiêm trấn giữ hai bên.

Mặt tiền có dựng một cột cờ cao mấy chục trượng, phía trên đỉnh là một tấm lụa lớn màu vàng phất phới, trên tấm lụa có vô số khuôn mặt quỷ, có mặt cười, mặt khóc, mặt sầu, mặt ưu tư, mặt vui... nhiều không kể xiết.

Mé bên phải có treo bảy chiếc "Tàn chi tử phong đăng", phía trên có bảy tấm bảng đề chữ "Uy trấn vô lâm vĩnh tiêu dao". Điều quái dị là gần đó không có bất cứ một cọc ám tiêu làm hiệu, ngay cả mấy tên đứng canh cũng chẳng thấy đâu hết.

Dương Ngọc Phượng lấy làm lạ lòng hỏi:

- Thiên Diện nhân ma bố trí rất nghiêm mật, bất cứ kẻ nào muốn bước vào Hoàng Sơn một bước cũng không phải dễ, tại sao đêm nay lại...

Kim Phi Hùng võ công siêu việt nên rất gan lì, lại thêm lo lắng cho Lăng Nhạn, hạ giọng bảo:

- Cho dù thế nào đi chăng nữa thì chúng ta cũng đã đến đây rồi, phải nên vào thám thính một chút chứ.

Dương Ngọc Phượng nói:

- Như vậy thì chúng ta cứ vào cửa chính môn.

Kim Phi Hùng lên tiếng tán thành:

- Được lắm !

Nói rồi chàng dùng thế “Lưu vân xuất du”, thân hình tựa như một làn khói nhẹ bay thẳng vào trong cửa chính môn. Dương Ngọc Phượng cũng lập tức vọt theo sau.

Hai người bước qua cổng lớn, nhẹ nhàng hạ lạc xuống một khoảng sân rộng, phía trong sân là một gian đại sảnh.

Phía trong đại sảnh ánh đèn nến sáng rực, chen lẫn tiếng cười nói la hét hỗn tạp.

Hóa ra trong đại sảnh là một sòng bạc.

Kim Phi Hùng khẽ bảo nàng:

- Chúng ta cùng ra ngoài sau xem xem.

Hai người phi thân vượt qua cái sân rộng đến trước bậc thềm đá ngoài gian đại sảnh.

Dương Ngọc Phượng thận trọng bước theo sau.

Phía trong đại sảnh có gần ba chục hán tử đang la hét âm ỉ vây quanh chiếc bàn đánh bạc.

Hai người lặng lẽ bỏ mặc bọn chúng đi ra phía sau.

Suốt năm gian đại sảnh không hề có một bóng người.

Phía cuối hành lang có hai gian phòng kiến tạo cực kỳ tinh xảo, trong số đó có một gian phòng trống, ánh đèn sáng choang.

Hai người nhẹ nhàng đi tới gần.

Dương Ngọc Phượng đưa mắt nhìn qua khe cửa sổ, rồi đột nhiên lui ra nói với chàng:

-Ồ, phía trong không có ai cả, chàng nhìn xem.

Kim Phi Hùng hạ giọng:

- Không có người thì nhìn cái gì.

Dương Ngọc Phượng chột trờng mắt:

- Tại sao lại có họa tượng của chàng trong đó ?

Kim Phi Hùng sững sốt, vội ghé mắt nhìn vào bên trong.

Quả nhiên trong phòng không một bóng người, nơi đối diện với án thư có treo một bức họa dài chừng một thước, người trên bức họa chính là Thanh Y Tu La, trông sống động như người thật.

Chàng vội kéo áo Dương Ngọc Phượng, đẩy cửa bước vào trong.

Trên án thư có một phong thơ đã được bóc ra, phía trên ghi người nhận là Thiên Diện nhân ma, còn chỗ người gửi chỉ có vắn vện bốn chữ Kim Lăng cổ thành.

Kim Phi Hùng thuận tay cầm phong thư lên xem, trong thư có mấy hàng chữ:

“Đây là họa tượng của gã họ Kim, các hạ nên cấp tốc thi hành, phó minh chủ Bách Kiếm Minh chỉ là hư vị của gã mà thôi, chớ không có thực quyền, mong đợi hồi âm tốt đẹp.”

Góc phải phía dưới ghi là: *Cổ Trường Khanh chấp bút.*

Dương Ngọc Phượng la hoảng:

- Cái lão Cổ Trường Khanh nham hiểm lại giở trò gì đây? Hừ...

Trên mặt Kim Phi Hùng thoáng hiện sát khí, chàng vội thu phong thư, lấy bức họa xuống, cuộn lại cất vào trong người, đoạn nghiêng răng nói một mình:

- Cổ Trường Khanh, bấy nhiêu chứng cứ này cũng đủ để ta lấy mạng ngươi rồi! Hừ... cái đồ xảo trá.

Dương Ngọc Phượng ngơ ngác hỏi:

- Cái này là...

Kim Phi Hùng liền nói:

- Để làm cái gì thì ta không rõ lắm, nhưng mà đưa bức họa này để cho Thiên Diện nhân ma giả trang thành ta thì là điều chắc chắn rồi.

Dương Ngọc Phượng bỗng hiểu ra câu chuyện, bèn lên tiếng:

- Không sai, tất có âm mưu gì ghê gớm lắm.

Kim Phi Hùng trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Theo tình hình này thì Thiên Diện nhân ma hiện nay không có mặt tại Tiêu Dao cung.

Dương Ngọc Phượng khẽ nhú mày:

- Đúng đó, hèn chi mà bọn thủ hạ của hắc mới ham mê đánh bạc.

Kim Phi Hùng lại bảo:

- Có hai khả năng, một là hắc đem Lăng Nhạn đi chỗ khác để uy hiếp tinh thần, còn bằng không thì hắc giả trang thành ta đi khắp nơi để gây chuyện ác đức, làm bại hoại thanh danh của ta.

Dương Ngọc Phượng hầm hầm tức giận:

- Vậy thì chúng ta phải giết hết bọn chúng.

Soạt...

Thanh trường kiếm đã lăm lăm trong tay, xem ra nàng có vẻ tức giận hơn Kim Phi Hùng gấp bội phần.

Kim Phi Hùng vội lên tiếng cản lại:

- Thiên Diện nhân ma không có đây, nàng có sát hại bọn chúng cũng vô ích mà thôi.

Dương Ngọc Phượng nói:

- Ít nhất cũng phải tra hỏi bọn chúng xem Thiên Diện nhân ma đi đâu và nơi hạ lạc của Lăng Nhạn nữa.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Được rồi, chúng ta cùng đi ra đại sảnh.

Hai người nói xong liền xông thẳng vào đại sảnh.

Thuộc hạ của Thiên Diện nhân ma đứng vây quanh nhau sát phạt đồ đen, cũng la hét ồn ào.

Bỗng nhiên...

Choang...

Một tiếng động kinh hồn vang lên, con phù điêu làm bằng đá để trang trí bên trong đại sảnh đã bị rớt xuống đất bể tan thành nhiều mảnh.

Hơn hai chục hán tử giật mình ngược mắt nhìn lên.

Thấy phía trước mặt có hai thiếu niên nam nữ thanh tú xinh đẹp đã đứng trong đại sảnh từ lúc nào, ánh mắt giận dữ vô cùng.

Một hán tử trung niên mặt đỏ trâm giọng hét lớn:

- Kẻ nào đang đêm khuya dám to gan xông vào Tiêu Dao cung gây sự, chán sống rồi sao ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng:

- Ai đứng đầu trong bọn người ?

Một hán tử mặt đỏ trong bọn hét vang rồi bước ra:

- Bản đà chủ chính là Mãn thiên tinh đầu Tiêu Hoa.

Kim Phi Hùng bất giác cười rũ rượi, cất tiếng châm chọc:

- Gọi Mãn thiên diện tinh đầu mới đúng chứ ?

Tiêu Hoa nghe vậy liền nhăn mặt, tức giận nộ khí quát vang:

- Người muốn chết hãy lãnh đao của bản đà chủ.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Hừ, ngay cả Thiên Diện nhân ma cũng chưa dám hỗn láo với ta nữa là...

Tiếp đó một hán tử xách Quỷ đại đao bước tới đưa cho hắn.

Tiêu Hoa tiếp lấy thanh đao, miệng hét vang trời:

- Báo danh đi rồi chịu chết.

Kim Phi Hùng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, hai tay chấp sau lưng, giọng lạnh như băng, quát hỏi:

- Thiên Diện nhân ma đi đâu rồi ?

Mãn thiên tinh đầu Tiêu Hoa cực kỳ phẫn nộ:

- Tiểu tử nông cuồng dám đến gây chuyện.

Nói đoạn gã vung mạnh đại đao, sử dụng chiêu “Lực đảo hoa sơn” nhằm vào cánh tay Kim Phi Hùng chém mạnh xuống.

Kim Phi Hùng tức giận nạt lớn:

- Hừ, lẩn nè.

Á...

Một tiếng gào thê thảm vọng tới, thân hình của Tiêu Hoa tựa như một chiếc lá rụng từ phía chính giữa đại sảnh bị bay ngang qua mé tả.

Thân hình gã bị dội mạnh vào tường, nếu không chắc đã văng ra bên ngoài mấy trượng rồi.

Đồng thời đại đao trong tay gã không biết tại sao đã lọt vào trong tay Kim Phi Hùng.

Mấy chục hán tử đứng đó bỗng la lên thất kinh.

Dương Ngọc Phượng lúc này đã phóng tới, vươn bàn tay ra nắm lấy cổ áo Tiêu Hoa nhấc bổng lên, miệng thét lạnh lạnh:

- Đại đà chủ, người cầm đầu ở đây, vậy thì hãy nghe ta hỏi.

Tiêu Hoa khiếp sợ vô cùng, giọng run run nói:

- Tha mạng... xin... xin nữ hiệp... tha mạng.

Dương Ngọc Phượng ném hán xuống đất, đoạn dí trường kiếm vào giữa ngực, rồi quát hỏi:

- Có một tiểu cô nương tên là Lăng Nhạn hiện giờ ở đâu ?

Tiêu Hoa run sợ nói:

- Người hỏi tiểu sư tỷ phải không ?

Kim Phi Hùng bực bội nói:

- Tiểu sư tỷ? Không quá mười tuổi, tại sao Tiểu Nhạn lại là sư tỷ của các người ?

Tiêu Hoa rớt rít đáp:

- Đúng đó, mới có mười tuổi nhưng đó là lệnh của sư phụ, bất cứ ai cũng phải gọi là tiểu sư tỷ cả, đứa bé đó là Lăng Nhạn, thật chẳng sai.

Dương Ngọc Phượng thấy gã quá sợ chết bèn co chân đạp một cái, đoạn hét lớn:

- Bây giờ đứa bé ở đâu ?

Tiêu Hoa liền đáp:

- Hiện giờ tiểu sư tỷ ở phía Hoa viện.

Nàng hất mặt ra lệnh cho một hán tử trong bọn:

- Mau đi mời tiểu sư tỷ của các người ra đây.

Kim Phi Hùng chợt nói:

- Thiên Diện nhân ma làm sao lại tổn cơm đi nuôi ba cái đồ vô dụng như các người, thiệt là xấu hổ, mất mặt.

Tiêu Hoa ngẩng mặt run run nói:

- Không phải chúng tôi vô tích sự, chỉ... chỉ tại vì...

Kim Phi Hùng lớn tiếng quát:

- Bởi tại vì cái gì hả ?

Tiêu Hoa sợ hãi đáp:

- Chỉ bởi vì chúng tôi đã gặp phải Thanh Y Tu La.

Kim Phi Hùng bất giác ngẩn người kinh ngạc:

- Người nhận ra Kim mỗ ?

Tiêu Hoa lẩm bẩm:

- Mới đầu thì không nhận ra, nhưng bây giờ nhớ lại bức họa trong phòng của sư phụ nên mới...

Kim Phi Hùng lập tức truy hỏi gã:

- Thiên Diện nhân ma phải chăng hóa trang thành bộ dạng của ta để đi ra ngoài gây chuyện ?

Tiêu Hoa vội đáp:

- Dạ phải, phải ạ, ngay cả bốn vị đường chủ cũng dùng thuật dị dung. Sư phụ tiểu nhân chế ra năm bộ da mặt, tứ đại đường chủ thân hình cũng gần giống như đại... đại hiệp, còn sư phụ tuy vóc người cao lớn song lại có công phu “Tán cốt thần công” nên cũng giống y như thiếu hiệp vậy.

Kim Phi Hùng hỏi y:

- Sư phụ người và mấy gã kia hóa trang ra ta để làm gì ?

Khuôn mặt Tiêu Hoa cực kỳ thiếu não:

- Cái này... cái này thì tiểu nhân... tiểu nhân quả... quả thật không biết.

Dương Ngọc Phượng dí mũi kiếm vào mặt gã, miệng thét lớn:

- Người là đà chủ ở đây, cứ sao không biết ?

Mấy chục hán tử đồng thanh đáp:

- Đà chủ của chúng tôi chỉ là nhân vật đệ tam trong Tiêu Dao cung nên không biết những việc đại sự, xin... xin nữ hiệp tha mạng.

Kim Phi Hùng chỉ vào mặt bọn chúng:

- Trong số các người, ai biết điều này...

Bọn chúng tranh nhau nói:

- Chúng tôi không biết thật mà...

- Từ đà chủ trở xuống đâu có ai biết...

- Hu hu, làm sao mà biết được.

Bọn hán tử lao nhao lên tiếng, mặt tên nào tên đó cũng trắng bệch không huyết sắc, vẻ khiếp sợ, người co rúm lại nhìn cực kỳ buồn cười.

Kim Phi Hùng thấy thế biết bọn chúng nói thật, nên không truy hỏi nữa, chỉ nhếch mép cười nhạt:

- Hừ, bọn người là một lũ phế vật, vô dụng.

Lúc này một hán tử ở trong Hoa cung đã dẫn Lăng Nhạn đi ra.

Lăng Nhạn thấy hai người liền mừng rỡ reo lên, rồi chạy như bay tới bên Dương Ngọc Phượng líu lo cất tiếng:

- Dương cô cô, Kim thúc thúc, con nhớ hai người quá hà, con cũng nhớ gia gia nữa.

Dương Ngọc Phượng thu hồi trường kiếm, cúi xuống tròng mền hỏi:

- Tiểu Nhạn à, có ai ăn hiếp không ?

Lăng Nhạn phụng phịu nói, tay chỉ vào bọn hán tử:

- Mấy cái ông này đáng ghét lắm, cứ kêu con là tiểu sư tử, còn cái lão râu bạc đáng ghét nữa, lão cứ bắt Tiểu Nhạn kêu lão bằng sư phụ không hà.

Kim Phi Hùng thấy Lăng Nhạn không bị hề hấn gì lại thêm Thiên Điện nhân ma không có ở đây, biết có lưu lại cũng không ích gì liền bảo:

- Dương cô nương, Tiểu Nhạn, chúng ta đi thôi.

Ba người cùng đi ra khỏi Hoàng Sơn, bởi vì có mang theo Tiểu Nhạn nên không đi suốt đêm ngày, cũng không dám thi triển khinh công, đành phải mua hai con kiện mã đồng hành.

Qua ngày hôm sau.

Ba người đến Phụng Thụ Cương thì trời đã vào chính ngọ.

Phụng Thụ Cương tuy không phải là một thị trấn lớn, song lại là nơi dừng chân giữa đường của lừa ngựa.

Trong thị trấn có một tửu điểm, lúc này đang vào giữa trưa nóng bức nên có không ít khách nhân.

Ba người xuống ngựa đi vào trong tửu điểm định dùng cơm trưa rồi lại đi tiếp.

Tên tiểu nhị vội dắt ngựa, chào khách, rồi đi làm việc của mình.

Ba người chọn một chiếc bàn bên cạnh cửa sổ đoạn từ từ ngồi xuống.

Đột nhiên từ chiếc bàn trong góc có ba thiếu niên đang ngồi dùng cơm, ăn vận như ba võ sĩ, bỗng đứng dậy, song nghĩ sao lại ngồi xuống.

Dương Ngọc Phượng hạ giọng thì thầm:

- Ba người kia thật là kỳ cục.

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Bọn họ dường như trong lòng cực kỳ bất an, lại có phần phần nộ nữa.

Dương Ngọc Phượng nói:

- Bọn họ có lẽ thuộc phái Tiên Lộ thì phải.

Kim Phi Hùng khẽ gật đầu:

- Nàng nhìn binh khí mà đoán ra phải không ?

Dương Ngọc Phượng cười nói:

- Đúng vậy, ba người sử dụng liên tử chùy, ắt chỉ có Lữ thị tam anh phái Tiên Lộ mà thôi.

Kim Phi Hùng thoáng chút ngạc nhiên:

- Lữ thị tam anh là ba nhân vật cao thủ trong phái Tiên Lộ, thanh danh cũng không có gì đáng trách, song cũng đâu can dự chi với chúng ta.

Dương Ngọc Phượng lắc đầu:

- Lời nói tuy không sai, nhưng mà ánh mắt của họ có vẻ thù địch, thậm chí ẩn hiện sát khí nữa là đằng khác.

Ba người vội vàng ăn cơm xong, lại tiếp tục theo đường quan đạo đi thẳng về thành Kim Lăng.

Rời khỏi Phụng Thụ Cương được chừng nửa giờ đồng hồ, phía trước hiện ra một rừng cây.

Đột nhiên từ trong rừng có ba bóng người bay xẹt ra đồng thanh hét lớn:

- Thanh Y Tu La hãy mau xuống ngựa, chớ chạy !

Nói xong Lữ thị tam anh đã đứng thành hàng chữ nhất cản đường Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng vẫn không xuống ngựa, chỉ mỉm cười nói:

- Tam vị phải chăng là Lữ thị tam anh phái Tiên Lộ ?

Lữ Đại Anh vung vẩy liên tử chủy trong tay đáp:

- Không sai. Người mà cũng còn biết tới phái Tiên Lộ có Lữ thị tam anh chúng ta sao ?

Kim Phi Hùng nói:

- Thanh danh tam vị có trên giang hồ đã lâu, là chính phái võ lâm ai mà không biết tiếng.

Lữ Tam Anh lớn tiếng nói:

- Thanh Y Tu La mà cũng còn nói được như vậy sao. Hừ !

Kim Phi Hùng ôn tồn đáp:

- Tuy chưa được gặp, nhưng thanh danh tam vị tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu, chỉ tiếc đến giờ mới hân hạnh được tiếp kiến.

Lữ Nhị Anh hậm hực:

- Đừng có giả bộ nhân nghĩa. Hừ! Cái lưỡi người tuy ngọt ngào nhưng tâm còn độc hơn rắn rít.

Mặt Kim Phi Hùng cực kỳ không vui:

- Tam vị nên biết, tại hạ kính trọng thanh danh bấy lâu nay của phái Tiên Lộ, chứ không phải nể sợ liên tử chùy của các vị đâu.

Chàng nói xong, khẽ giật dây cương, rồi nghiêng đầu nói:

- Xin bái biệt tam vị, hẹn tái ngộ.

Ai ngờ Lữ thị tam anh nhất tề múa liên tử chùy nạt lớn:

- Kiếm người suốt ngày không thấy, ngẫu nhiên chạm mặt thiệt là lưới trời khó tránh khỏi.

Kim Phi Hùng nổi giận:

- Trước nay tại hạ chưa từng gặp các vị, lại không có ân oán, nay giữa đường lại đi kiếm cớ sinh sự, e rằng là thất lễ của tam vị đó.

Lữ Tam Anh lạnh lùng hừ lên một tiếng:

- Giới cho người lẻo mép dám nói chưa hề gặp chúng ta ?

Kim Phi Hùng sa sầm nét mặt:

- Lễ nào các vị đã gặp tại hạ rồi. Hừ, lạ thật.

Lữ Đại Anh lớn tiếng nạt nộ:

- Cách đây ba hôm, vào lúc khuya chúng ta đã đụng mặt người, chẳng lẽ người không dám thừa nhận ?

Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái, liền hỏi:

- Tại đâu mới được chứ ?

Lữ Đại Anh chẳng hề suy nghĩ, lớn tiếng đáp:

- Tại Tiên Lộ Lĩnh, phía sau sư tổ đường, hậu viện tổng đàn của bản phái.

Kim Phi Hùng càng cảm thấy quái lạ, nói:

- Hừ! Thật là kỳ dị, ba ngày trước...

Lữ Nhị Anh vội cướp lời:

- Người dùng ám khí sát hại chín vị môn đệ thủ đường tông phái, rồi phóng hỏa thiêu hủy sư tổ đường nữa, các hạ không muốn nhận tội hay sao ?

Lữ Tam Anh cũng lớn tiếng:

- Hảo hán đã làm thì phải có gan chịu, không ngờ người lại chối.

Kim Phi Hùng nhảy xuống ngựa.

- Quyết không có chuyện đó.

Lữ Đại Anh nộ khí cao giọng nói:

- Ba anh em ta đã từng nghênh tiếp người ba chiêu, sau đó vì lo cứu thánh tượng của sư tổ nên mới để người trốn thoát.

Kim Phi Hùng hết sức tức giận nói lớn:

- Không phải ta xem thường ba vị, nhưng mà các vị liệu có tiếp nổi được ba chiêu của ta chăng ?

Lữ Tam Anh giận dữ:

- Cuồng đồ, hãy xuất chiêu xem thử.

Kim Phi Hùng cũng lớn tiếng nạt:

- Vô lễ, bởi vì trên giang hồ tam vị chưa hề gây ra điều ác nên ta mới coi trọng như vậy, nhưng mà tam vị chớ nên bức bách ta thái quá...

Lữ thị tam anh đồng thời hét lớn:

- Đừng khua môi múa mép, hãy rút kiếm chịu chết.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Tam vị nên nhớ đoạn kiếm của Kim mỗ không dễ rút ra, song một khi sử dụng đến nó thì chẳng dễ gì thu hồi lại đâu.

Nói đoạn, chàng khẽ nhấc song chưởng lên trước ngực rồi bảo:

- Tại hạ muốn dùng song chưởng để lãnh giáo tuyệt chiêu của Lữ thị tam anh huynh đệ xem thử.

Cước bộ của Lữ thị tam anh thoáng di động, đứng thành hàng chữ phẩm chia ra ba góc đối diện với Kim Phi Hùng.

Chàng lại nói:

- Tam vị, chúng ta lấy ba chiêu làm giới hạn để so cao thấp.

Lữ Tam Anh nạt nộ:

- Phí lời vô ích.

Tiếng liên tử chùy rít lên vù vù, kiếm phong nổi lên ào ạt, thủ pháp của danh gia quả nhiên lợi hại phi thường. Tiếp đó Lữ Nhị Anh cũng xuất chiêu cùng tấn công dữ dội.

Lữ Đại Anh đồng thời vũ lộng song chùy công kích tới tấp.

Kim Phi Hùng thấy ba người công thủ có thứ tự, chiêu thức biến hóa lạnh lẽo, nên cũng không dám khinh thường, vội triển khai Quỷ ảnh thiên biến thân pháp tựa như con lươn lườn lách lạnh lẽo tránh sáu quả thiết chùy, miệng nói:

- Qua một chiêu rồi.

Lữ thị tam anh càng thêm giận dữ, vung liên tử chùy xuất chiêu thứ hai đánh tới, khí thế dữ dội hơn trước mấy phần.

Kim Phi Hùng trầm tĩnh vô cùng, song chưởng nhẹ nhàng đẩy ra hai luồng kinh phong khiến cho thiết chùy của ba người không sao đụng tới người chàng được, đoạn ung dung thoát ra ngoài màn chùy ảnh dày đặc của đối phương.

Kim Phi Hùng lại lớn tiếng:

- Hết chiêu thứ hai rồi.

Lữ thị tam anh căm phẫn vô cùng, gầm lên một tiếng:

- Tiếp chiêu !

Kim Phi Hùng chợt hú lên một tiếng, song thủ bất ngờ vươn ra chụp lấy liên tử chùy của Lữ Tam Anh rồi dùng lực ném lên.

Hai quả thiết chùy bay vút lên không trung, tạo thành một đường cong đẹp mắt.

Coong !

Hai quả chùy lao lên không, chạm vào nhau nảy lửa, tiếng dội đinh tai vọng xuống.

Lữ Tam Anh cảm thấy hổ khẩu đau nhức không sao chịu nổi, bất giác thối lui ra xa một trượng để lộ ra một kẽ hở.

Kim Phi Hùng lắc người qua kẽ hở đó, đoạn lớn tiếng nói:

- Đã qua ba chiêu, các vị còn gì nói không ?

Lữ thị tam anh hậm hực, ba người đồng thời liều mạng lao tới, bốn quả thiết chùy cùng với song chưởng của Lữ Tam Anh cùng vây chặt lấy chàng.

Kim Phi Hùng bị kích động nộ khí gầm lên một tiếng, vung song chưởng đánh ra liên tục, kinh phong cuộn cuộn tỏa ra.

Bóng người chột nhập lại rồi lập tức phân khai.

Lữ Tam Anh bị chấn động dội ngược ra xa gần một trượng.

Trong tay Lữ Đại Anh và Lữ Nhị Anh chỉ còn lại một quả thiết chùy nên không thể nào giữ thế cân bằng, vội lui ra ngoài mấy thước.

Một trận ác đấu dữ dội trong nháy mắt đã trở nên trầm mặc dị thường.

Hai quả thiết chùy nằm trong tay Kim Phi Hùng đột nhiên bay vọt lên trước.

Hai tiếng động trầm đục vọng lại, hai quả thiết chùy đã bị lún sâu vào một tảng đá bên đường cách đó gần năm trượng.

Lữ thị tam anh mặt mày biến sắc, kinh hoàng nhìn hai quả thiết chùy bị lún ngập vào tảng đá, không thốt nên lời.

Kim Phi Hùng quay sang bảo Dương Ngọc Phượng:

- Mưu kế của Cổ Trường Khanh đã có tác dụng rồi đó.

Dương Ngọc Phượng buồn rầu thở dài:

- Cứ theo lời của Mãn thiên tinh đầu Tiêu Hoa ở Tiêu Dao cung, e rằng không chỉ có một nơi xảy ra cố sự.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Không sai, ít nhất cũng phải có đến năm nơi xảy ra chuyện chẳng lành cho ta, bởi vì Thiên Diện nhân ma đã hóa trang thành năm Thanh Y Tu La để thực hiện âm mưu của Cổ lão tặc mà gây họa cho ta, gây náo loạn giang hồ.

Dương Ngọc Phượng nói:

- Âm mưu này quả thật thâm độc vô cùng.

Kim Phi Hùng cau mày đáp:

- Nhưng mà Kim mỗ không sợ đâu.

Hai người đang nói chuyện, chợt có bóng người lẹ làng lướt qua, thân pháp của người này nhanh nhẹn hết sức.

Dương Ngọc Phượng vừa trông thấy vội gọi lớn:

- Nhạc tam ca, Nhạc tam ca.

Người này chợt thu cước pháp, ánh mắt giận dữ liếc nhìn Kim Phi Hùng, đoạn nghiêng răng tựa như y có mối huyết thù với Kim Phi Hùng từ lâu rồi.

Y quay sang bảo Dương Ngọc Phượng:

- Biểu muội, tại sao người lại đi chung với gã này ?

Dương Ngọc Phượng ngạc nhiên:

- Tam ca muốn nói tới Kim đại hiệp ?

- Đại hiệp ư ?

Người được gọi là Nhạc tam ca cất giọng cười lạnh:

- Người còn kêu Thanh Y Tu La là đại hiệp được sao ?

Dương Ngọc Phượng giật mình kinh ngạc:

- Nhạc tam ca...

Người họ Nhạc vội cướp lời:

- Biểu muội, nàng xuất thân cũng là danh môn chính phái, danh tiếng vang khắp dãy Vân Sơn, lá rụng về cội, ta khuyên nàng hãy trở về thì tốt hơn.

Dương Ngọc Phượng càng thêm ngạc nhiên:

- Nhạc tam ca nói vậy là có dụng ý gì ?

- Ta hy vọng nàng tránh xa kẻ tiểu nhân, không nên kết thân bằng hữu với gã, càng không được có tâm địa tàn độc như gã.

Kim Phi Hùng nhin không được liền lạnh lùng bảo:

- Người không được ăn nói hồ đồ như vậy, ít nhất cũng phải có lễ độ một chút chớ.

Dương Ngọc Phượng vội nói:

- Ta quen giới thiệu, Kim đại hiệp, đây là vị biểu ca của ta họ Nhạc tên Phi, là cao đồ của phái Nga My.

Nhạc Phi vội cướp lời nàng:

- Nga My phái nhỏ bé, e rằng Kim đại hiệp chẳng coi nó ra gì.

Kim Phi Hùng tuy biết lời nói của Nhạc Phi có ngầm chứa ác ý, song vẫn làm ngơ như không biết:

- Nhạc huynh thật quá lời, ai lại không biết Nga My là một trong Cửu đại môn phái của võ lâm, uy danh chấn động giang hồ không hề thua kém Thiếu Lâm và Võ Đang.

Nhạc Phi bức tức:

- Nhưng mà so với người thì còn kém xa.

Dương Ngọc Phượng không khỏi bối rối, cất tiếng hỏi:

- Biểu ca hôm nay làm sao vậy ?

Kim Phi Hùng cười khở:

- Lễ nào tại hạ đã làm gì đắc tội với Nhạc huynh ?

Nhạc Phi lạnh lùng đáp:

- Tuy người không có ân oán chi với Nhạc mỗ, nhưng mà mối thù với sư môn ta không thể tha thứ được.

Dương Ngọc Phượng nhăn mặt cười thiếu nảo:

- Nhạc tam ca à, chắc chỗ biểu ca đã xảy ra chuyện gì chẳng ?

Nhạc Phi hất hàm về phía Kim Phi Hùng:

- Biểu muội, người đã đi với hắn mà còn hỏi nữa hay sao ?

Kim Phi Hùng không thể nào nhịn được nữa, bèn nói xen vào:

- Nếu như tại hạ đoán không lầm, nhất định đã có kẻ mạo danh tại hạ xâm nhập vào quý bang.

Nhạc Phi hầm hầm đáp:

- Đâu chỉ có xâm nhập mà còn... Hừ ! Hừ !

Kim Phi Hùng nhăn mặt, vẻ bất bình:

- Có chuyện gì nhân huynh cứ nói ra cho tại hạ nghe.

Nhạc Phi trầm ngâm một lát, đoạn quay qua bảo Dương Ngọc Phượng:

- Biểu muội, giả như người là đệ tử của Nga My mà quyền kinh kiếm phổ của Nga My bị kẻ khác lấy trộm thì người phải tính sao ?

Dương Ngọc Phượng thất kinh la lớn:

- Quyền kinh kiếm phổ của phái Nga My bị mất sao ?

Nhạc Phi hăm hăm tức giận:

- Ủ, không sai, nhưng mà hôm sau thì thu hồi lại được rồi.

Kim Phi Hùng bực bội nói:

- Chính mắt người trông thấy ư ?

Nhạc Phi đáp:

- Nếu như tại hạ chính mắt chứng kiến thì sẽ liều mạng với người, chứ không thể để người lộng hành như vậy được.

Kim Phi Hùng bèn nói:

- Nếu như nhân huynh không chính mắt nhìn thấy ta, cứ sao cứ nhất quyết kẻ đó là Kim mỗ. Hừ! Thật là hồ đồ đó.

Nhạc Phi nói:

- Tuy Nhạc mỗ không chính mắt nhìn thấy, nhưng thất sư đệ của bản môn đã gặp người, không thể nào lầm được.

Kim Phi Hùng không giận mà lại cười nói:

- Tại hạ không muốn tranh biện chuyện này, nhân huynh cứ hỏi Dương cô nương sẽ rõ.

Nói xong, chàng bay người lên mình ngựa, nghiêng đầu bảo Dương Ngọc Phượng:

- Dương cô nương hãy nói chuyện phải trái với biểu ca để tránh tổn thương đến hòa khí hai bên, tại hạ phải đi ra ngoài một chút.

Chàng trút bọc bội vào chiếc roi quất vào mình ngựa, khiến con kiện mã đứng mình lồng lên, tung vó phi như bay.

Con kiện mã chạy một mạch gần mười dặm, lúc đó Kim Phi Hùng mới ghìm cương cho ngựa dừng lại, đứng đợi Dương Ngọc Phượng.

Từ trước đến giờ chàng chưa bao giờ cảm thấy buồn phiền như vậy, nhưng chàng cực kỳ thông cảm, đồng tình với hai bang phái vừa rồi.

Bởi vì “sư tổ đường” là một nơi cực kỳ linh thiêng của một môn phái, không cho phép ai được xúc phạm đến nơi linh thiêng này cả.

Còn cuốn quyền kinh kiếm phổ càng là một bảo vật vô giá liên quan đến vận mệnh sự hưng vong của một môn phái.

Nghĩ vậy chàng buồn bực nhảy xuống ngựa, ngồi bên đường đợi Dương Ngọc Phượng, lòng ngổn ngang suy nghĩ mông lung.

Bỗng nhiên trước mặt chàng có một lão già đang đi tới, lão già này thân thể tráng kiện, bước đi thoạt nhìn thì chậm, song lại nhanh lẹ không ngờ, trong chớp mắt chỉ còn cách chàng không đầy nửa thước.

Lão già cầm đầu bước đi đến gần chàng.

Bất ngờ, lão đứng lại ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn Kim Phi Hùng một hồi, đoạn lớn tiếng hỏi:

- Các hạ có phải là Thanh Y Tu La Kim Phi Hùng ?

Kim Phi Hùng vòng tay cung kính đáp:

- Chính phải, lão trượng chẳng hay có điều chi chỉ giáo ?

Lão già liền nói:

- Các hạ không nhận ra ta ư ?

Kim Phi Hùng nhìn mặt cười khổ:

- Mong lão trượng lượng thứ, tại hạ kiến thức hạn hẹp, xin người cho biết tôn danh quý tính.

Lão già chớp mắt rồi đáp:

- Lão hán là Cửu lộ thông báo sứ giả Cơ Tử Xương thuộc phái Thanh Thành.

Kim Phi Hùng kính cẩn nói:

- Thì ra là Cơ lão tiên bối.

Không ngờ lão già liếc nhìn con kiện mã đang đứng bên đường rồi bảo chàng:

- Hừ! Các hạ có con kiện mã chạy nhanh thật, bộ vừa mới cướp được ở đâu hả ?

Kim Phi Hùng cười nói:

- Lão tiên bối thật hay nói đùa, con kiện mã này tại hạ mua nó mà.

Cơ Tử Xương nói:

- Ta biết mà, lúc ở bến đò Độ Khẩu, người cường hiếp con gái người ta rồi giết đi, lúc đó ta đâu thấy người cười con kiện mã này.

Kim Phi Hùng đứng bật dậy, giọng sừng sốt:

- Cường gian rồi giết người sao? Hừ! Tiên bối không được vô cớ vu khống tại hạ như vậy.

Cơ Tử Xương sa sầm nét mặt, hậm hực nói:

- Còn muốn chối sao ?

Kim Phi Hùng vội nói:

- Tại hạ không làm chuyện đó thì làm sao lại chối ?

Cơ Tử Xương bất giác lớn tiếng cười chua xót, đoạn cao giọng:

- Tội dâm loạn là tội ác tà trời, người tuy được liệt vào hàng Tứ đại ma tôn dù có công lực phi phàm, nhưng hành động cường hiếp một thiếu nữ thôn quê đứng đợi đò tại Độ Khẩu của người, đó là một chuyện thất đức.

Kim Phi Hùng cực kỳ ngỡ ngác:

- Lão tiên bối, tại hạ...

Cơ Tử Xương không để cho chàng kịp phân giải đã vội cướp lời:

- Có lẽ người hồ đồ nhất thời, nhưng là người trong võ lâm Trung Nguyên sẽ không chịu kết giao bằng hữu với người đâu.

Kim Phi Hùng không muốn gây thêm chuyện hiểu lầm, chàng nắm lấy dây cương tung mình phóng lên lưng ngựa, miệng liền nói:

- Cho dù tiên bối có nghĩ thế nào, chỉ cần tại hạ không cảm thấy hổ thẹn với lương tâm mình là được rồi, xin tạm biệt Cơ lão tiên bối.

Nói rồi chàng ra roi phóng đi theo con đường nhỏ, chớp mắt đã mất tung, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

*

* *

Trong thành Kim Lăng hào kiệt tứ phương, bất luận chính tà đều tụ tập đến ngôi thành cổ nổi tiếng này.

Kim Phi Hùng và Dương Ngọc Phượng mang Lăng Nhạn đi đến Thủy Tây môn, chợt phát giác phía sau mình có một số đông cao thủ âm thầm bám theo không rời.

Dương Ngọc Phượng vốn tính thận trọng, bèn hạ giọng bảo:

- Có kẻ bám theo chúng ta đó, chàng có định thoát khỏi bọn họ không ?

Kim Phi Hùng mỉm cười đáp:

- Nếu như muốn thoát khỏi bọn họ lúc này thì dễ dàng, nhưng mà hết người này lại đến kẻ khác, e rằng chúng ta không thể nào tránh khỏi được chuyện phiền phức đâu.

Dương Ngọc Phượng cau đôi mày liễu nói:

- Tại sao vậy ?

Kim Phi Hùng nói:

- Tất cả những chuyện này đều do Thiên Diện nhân ma hóa trang thành tại hạ gây ra tội ác khắp võ lâm Trung Nguyên, điều này chẳng có gì ngạc nhiên cả.

Dương Ngọc Phượng à lên một tiếng, bỗng chợt hiểu ra mọi sự:

- Đúng vậy, nhưng mà... sự việc đã gây náo loạn giang hồ, chúng ta phải làm cho minh bạch, bằng không thì chúng ta làm sao ứng phó nổi với họ.

Kim Phi Hùng lắc đầu cười nói:

- Trước mắt thì không cách nào giải thích chuyện hiểu lầm này được.

Dương Ngọc Phượng lo lắng:

- Chẳng lẽ chúng ta mặc kệ mọi sự ?

Kim Phi Hùng lắc đầu bảo:

- Tự nhiên không thể nào bỏ qua hay mặc kệ như vậy được.

Dương Ngọc Phượng ừ ừ giọng buồn bã:

- Võ công của chàng tuy cao không lường nổi, nhưng mà song quyền làm sao địch lại tứ thủ, huống hồ gì nguyên cả võ lâm Trung Nguyên tụ lại, số cao thủ nhiều không tả xiết.

Kim Phi Hùng chợt buông tiếng thở dài, hồi lâu mới từ tốn nói:

- Dương cô nương, giang hồ ngoại nhân gọi ta là Thanh Y Tu La, liệt ta vào hàng Tứ đại ma tôn, coi ta như một đại sát tinh, giết người không gớm tay.

Dương Ngọc Phượng vội ngắt lời chàng:

- Ta biết chàng không phải là hạng người như vậy mà.

Kim Phi Hùng vô cùng cảm kích nhìn nàng đoạn nói tiếp:

- Còn như trận tai kiếp lớn lao ghê gớm này có phải là do chính ta gây ra hay không ?

Dương Ngọc Phượng đáp:

- Đương nhiên là không phải rồi.

Kim Phi Hùng lại thận trọng hỏi tiếp:

- Nàng cho rằng ta có thể nói như vậy mà giải thích với người khác được không? Liệu họ có chịu tin không ?

Dương Ngọc Phượng buông tiếng thở dài buồn bã:

- Tất nhiên là không thể dễ dàng như vậy.

Kim Phi Hùng liền bảo:

- Như vậy là đúng rồi, trừ phi là được Thiên Diện nhân ma bảo hấn thú nhận tội đã hóa trang giả mạo, dùng độc kế để hãm hại tại hạ, thì không còn cách nào khác. Lúc đó mới khiến cho Cửu đại môn phái tin lời Kim mỗ là thật.

Dương Ngọc Phượng gật đầu:

- Chàng nói chí phải.

Kim Phi Hùng lại tiếp tục:

- Nói chứ chuyện đâu phải dễ, như theo tại hạ suy đoán, phía sau Thiên Diện nhân ma nhất định phải có người sai khiến, bởi vì tại hạ đâu có quen biết với Thiên Diện nhân ma, cũng đâu có oán thù chi với hấn.

Dương Ngọc Phượng cảm thấy cực kỳ có lý bèn gật gù hỏi:

- Theo như chàng nghĩ thì kẻ nào đứng sau Thiên Diện nhân ma mà sai khiến y làm chuyện này ?

Kim Phi Hùng khẽ nghiêng đầu đáp:

- Tại hạ đã cảm thấy kẻ này vô cùng khả nghi, tuy trước mắt không có dấu vết gì rõ ràng, nhưng mà ta không có lý do gì mà hấn cứ rấp tâm hãm hại ta, chỉ vì có một điểm này mới khiến cho ta dám đoán chắc chính là hấn.

Dương Ngọc Phượng hấp tấp nói:

- Kẻ đó là ai vậy ?

Kim Phi Hùng còn chưa kịp đáp thì bất chợt có một nữ nhân bịt mặt từ trong ngõ hẻm nhỏ xẹt tới bên cạnh Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng đã nhận ra nữ nhân này là ai, bèn hạ giọng nói:

- Vương cô nương, lâu quá không gặp.

Vương Thái Vân đưa tay gỡ miếng lụa che mặt xuống rồi bảo:

- Chàng đã trở về rồi, gã họ Cốc đang lo chết đi được.

Kim Phi Hùng cười hỏi:

- Cô nương muốn nói đến Cốc Chi Dương ?

Vương Thái Vân đáp:

- Không phải cái gã âm dương quái khí đó thì còn ai vào đây nữa. Y đợi chàng ở đông môn, ai ngờ chàng lại vào thành bằng cửa tây môn.

Dương Ngọc Phượng đứng bên trợn mắt ngạc nhiên:

- Vương cô nương đến đây để truyền tin hay là...

Vương Thái Vân ngắt lời nàng:

- Nói ra thì dài lắm, chúng ta hãy vào trong tiểu trà đình ngồi rồi sẽ nói chuyện.

Kim Phi Hùng cười bảo:

- Không cần thiết, phía trước mặt có Kim Lăng trà lâu, kể ra đây là trà lâu tốt nhất Kim Lăng, hà tất phải kiếm đâu nữa.

Bốn người cùng bước vào trà lâu, trên đường đi bốn phía đều có những cặp mắt âm thầm theo dõi hành tung của họ.

Kim Lăng trà lâu là một nơi được trang trí hào hoa thanh nhã, địa thế lại cao ráo thoáng mát, rộng rãi vô cùng. Đây là trà lâu lớn nhất và cũng nổi tiếng nhất thành Kim Lăng.

Kim Phi Hùng bước vào Kim Lăng trà lầu liền chọn một cái bàn đối diện với cánh cửa chính, lại ở ngay trung tâm trà lầu ngồi xuống, đoạn lớn tiếng gọi:

- Điểm gia, mau đem ra đây một bình trong tinh trà thượng hạng.

Vương Thái Vân vừa ngồi xuống nói ngay:

- Ý của Cốc Chi Dương là muốn ra đón chàng ở ngoài thành, rồi bảo chàng ở tạm ngoài thành một thời gian để ở ngoài thành cùng bàn tính kế lâu dài.

Dương Ngọc Phượng vội nói xen vào:

- Đúng đó, cứ theo như tình thế thành Kim Lăng lúc này thì chàng phải nên hành sự cẩn thận một chút.

Kim Phi Hùng ngửa mặt lên trời cười lớn, giọng chàng sang sảng:

- Kim mỗ đã trở về, đa số các bằng hữu đều biết thì cũng phải nên gần gũi thân mật với bọn họ chứ.

Quả nhiên trong trà lầu có tiếng động, có người rời bàn đứng dậy thanh toán tiền rồi đi ra ngoài cửa.

Vương Thái Vân thì thầm:

- Hán tử vừa mới đi ra khỏi cửa là người của phái Thiên Sơn, còn người ngồi góc phòng bên phải là chủ môn phái Cửu Cung môn.

Lời nói của nàng chưa dứt đã thấy lão già ngồi ở bàn nơi góc phòng tiến tới nói lớn:

- Để lão tự giới thiệu được rồi.

Vương Thái Vân giật mình:

- Dư bá bá...

Lão già khẽ phất tay ra hiệu cho Vương Thái Vân ngồi xuống, đoạn vòng tay hỏi Kim Phi Hùng :

- Các hạ phải chăng chính là Thanh Y Tu La Kim đại hiệp uy chấn võ lâm ?

Kim Phi Hùng thấy lão già vòng tay thi lễ, chàng cũng vội nghiêng mình cung kính đáp lễ:

- Lão tiên bối quá khen, tại hạ chính là Kim Phi Hùng.

Lão già cười khở:

- Lão hủ là Dư Giang, chưởng môn Cửu Cung môn, thường được bằng hữu giang hồ gọi là Tái Quan Vũ.

Kim Phi Hùng chợt mỉm cười:

- Thì ra là Dư chưởng môn Dư lão tiên bối, tại hạ thật thất lễ.

Dư Giang thấp giọng bảo:

- Lão hủ có chuyện này muốn nói với Kim đại hiệp, nơi đây thật không tiện lắm.

Kim Phi Hùng từ tốn nói:

- Kim mỗ thấy nơi đây cũng vậy cả, không có gì là trở ngại đâu.

Dư Giang tuy lúng túng nhưng không hề nóng nảy, đành ngồi xuống gượng giọng nói:

- Đã như thế thì lão hủ có mấy lời mạo muội nói ra đây.

Giọng Kim Phi Hùng hào sảng:

- Xin tiên bối cứ nói.

Dư Giang nhìn quanh bốn phía, đoạn hạ giọng, mỉm cười nói:

- Kim đại hiệp à, Cửu Cung môn được đồng đạo võ lâm yêu mến trọng thị, liệt vào hàng Cửu đại môn phái trên giang hồ, song tệ phái chúng tôi không hề nhúng tay vào chuyện ân oán của giang hồ.

Kim Phi Hùng bực dọc cau mày nói:

- Chuyện đó đâu có liên quan gì đến tại hạ. Dư chưởng môn cũng không nên nói quanh co nữa, hãy nói thẳng những gì có liên quan đến Kim mỗ.

Hai lão già ngồi cùng bàn với Dư Giang lúc nãy cũng rời bàn đi đến sau lưng Dư Giang, thăm hộ vệ hai bên tả hữu.

Một lão già râu ria xồm xoàm, còn lão kia thì đầu trọc lóc không có đến một cọng tóc.

Kim Phi Hùng bỗng sầm mặt lạnh lùng bảo:

- Dư chưởng môn, hai vị này là...

Dư Giang vội chỉ vào lão già trọc đầu nói:

- Vị này là Trốc Đầu Phi Ứng, còn vị kia là Vô Tình Kiếm Khách, đều là sư đệ của lão hủ.

Kim Phi Hùng càng tỏ vẻ không vui:

- Dư chuởng môn hôm nay đến tìm tại hạ để nói chuyện hay là định tỷ thí võ công ?

Dư Giang vội cười nói:

- Lão hủ không hề có ý tỷ thí cùng đại hiệp, xin chớ hiểu lầm.

Kim Phi Hùng bật cười:

- Như vậy thì sao lắm người đến quá vậy ?

Sắc mặt của Dư Giang càng tái hơn, lão khẽ phát tay ra lệnh:

- Nhị sư đệ, tam sư đệ, ta cùng với Kim đại hiệp đàm luận, các người hãy về trước đi.

Hai lão già bối rối:

- Đại sư huynh...

- Các người cứ về trước đi.

Sau đó lão quay sang nói với Kim Phi Hùng:

- Kim đại hiệp hai hôm trước đã đến viếng thăm tệt sơn, lão hủ thật là hổ thẹn.

Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc:

- Tại hạ chưa từng đến Cửu Cung sơn mà, hai ngày trước tại hạ đến Hoàng Sơn, hôm nay mới trở về Kim Lăng.

Không ngờ Dư Giang nhăn mặt thiếu nã:

- Sinh tử đồ của Cửu Cung môn tuy không phải là bảo vật hiếm có của võ lâm, nhưng lại là tôn chỉ của bản môn. Hơn nữa Kim đại hiệp có lấy nó cũng không có tác dụng gì.

Kim Phi Hùng mơ hồ về chuyện này, bèn nói:

- Tại hạ không hiểu ý của Dư chuởng môn.

Dư Giang vẫn cao giọng nói tiếp:

- Bởi vì bức đồ hình đó không có gì bí mật, cho nên qui củ của bản môn mới treo nó nơi đại điện, không ngờ bị Kim đại hiệp mang đi.

Kim Phi Hùng liền nói:

- Tại sao Dư chưởng môn lại nói hồ đồ như vậy ?

Dư Giang mỉm cười:

- Có lẽ đại giá giảng lâm, bản môn thất lễ không kịp nghênh tiếp, cho nên...

Kim Phi Hùng hấp tấp nói:

- Không, không phải. Đây chỉ là sự hiểu lầm mà thôi.

Dư Giang nghiêm mặt bảo:

- Kim đại hiệp không nên phủ nhận như thế, bởi vì lúc đại hiệp hạ sơn ghé vào trong tửu điểm dưới chân núi, điểm chủ đã nhận ra.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Càng nói càng thấy kỳ quái. Nếu như tại hạ có dụng tâm cướp đoạt Sinh Tử đồ của quý môn thì không thể lộ mặt cho người khác thấy.

Dư Giang vội cướp lời:

- Chẳng lẽ đại hiệp cho lão hủ là đa sự hay sao ?

Kim Phi Hùng nói:

- Nếu như ta có đến đó thì ta phải công khai đến hội kiến với lão chứ.

Dư Giang nói tiếp:

- Cho nên lão hủ mới soái lĩnh hai vị sư đệ đến đây tạ tội với Kim đại hiệp.

Kim Phi Hùng bỗng nghiêm giọng bảo:

- Lão chưởng môn, tại hạ quả thực không có đến Cửu Cung Sơn, đương nhiên cũng không lý gì đi lấy trộm Sinh Tử đồ của quý môn cả.

o O o

Hồi 29

Tình Mãn Nhân Gian

Dư Giang thấy Kim Phi Hùng một mực khẳng khẳng phủ nhận, bất giác hai giọt lệ tuôn ra nơi khóe mắt nhăn nheo, giọng hết sức bi thương:

- Kim đại hiệp không nề mặt lão hủ này sao ?

Kim Phi Hùng hết sức cảm thông tình cảnh đáng thương của lão, liền nói:

- Tại hạ biết Sinh Tử đồ là di vật quý báu của quý môn đã truyền qua chín mươi chín đời chủ môn, được coi như là bảo vật tượng trưng cho tinh thần của Cửu Cung môn.

Dư Giang thoáng kinh ngạc:

- Như vậy là đại hiệp cũng biết giá trị lai lịch của vật đó.

Kim Phi Hùng nói tiếp:

- Tại hạ dù cho có trăm ngàn miệng lưỡi cũng không thể biện bạch được chuyện hiểu lầm này, nhưng mà tại hạ thấy lão chủ môn đã vượt ngàn dặm xa xôi đến đây mà vẫn giữ được phong thái lễ độ đúng mực, tại hạ sẽ đáp ứng trong khoảng kỳ hạn sớm nhất sẽ thu hồi vật hoàn lại cho chủ môn.

Dư Giang vui sướng phát điên, rối rít cười nói:

- Nếu được như vậy lão hủ muôn đời cảm kích, lão thay mặt đệ tử Cửu Cung môn cảm tạ đại đức của ngài.

Kim Phi Hùng bảo:

- Chủ môn chó nên quá trịnh trọng như vậy.

Dư Giang vòng tay nói:

- Lão hủ sẽ ở lại Kim Lăng để mong đợi hồi âm của Kim đại hiệp, giờ xin bái biệt.

Kim Phi Hùng cũng vội đứng dậy, cúi mình đáp lễ:

- Tại hạ sẽ tận lực tìm kiếm.

Dư Giang mặt mày vui vẻ, đứng dậy bước ra khỏi trà lầu.

Dương Ngọc Phượng đưa mắt nhìn theo Tái Quan Vũ Dư Giang, rồi chột bảo chàng:

- Hà tất phải đáp ứng lão ta như vậy ?

Vương Thái Vân cũng nói:

- Kim huynh tự lo giùm việc của kẻ khác, há chẳng phải sinh sự rắc rối thêm ư ?

Kim Phi Hùng mỉm cười đáp:

- Hảo ý của nhị vị cô nương tại hạ rất cảm kích, nhưng mà hiện nay ở thành Kim Lăng này tứ phương bát hướng đều ẩn chứa nguy cơ ghê gớm, dường như tất cả đều tập trung vào một mình tại hạ.

Vương Thái Vân nói:

- Phải đó, đã biết như vậy sao Kim huynh còn lo thêm chuyện Cửu Cung môn làm gì cho thêm phiền phức.

Kim Phi Hùng hạ giọng:

- Nhị vị nên biết tất cả chuyện này thoát nhìn tuy đơn độc phát sinh, song tất cả đều có liên quan với nhau.

Chàng nói tới đây, bỗng nhiên một luồng hàn quang từ ngoài xẹt vào kèm theo tiếng gió rít vang lên bên tai bốn người.

Kim Phi Hùng cực kỳ bức bối, giận dữ quát vang:

- Lũ chuột dấm to gan.

Chàng mặc kệ chiếc bạch hổ đỉnh cắm vào chiếc cột sau lưng, vội lắc mình bay vọt ra ngoài cửa trà lầu.

Trên đường quang lộ, người qua kẻ lại buôn bán đông đúc, làm sao chàng có thể phát hiện được kẻ phóng ám khí.

Lúc này Dương Ngọc Phượng đã rút chiếc bạch hổ đỉnh cắm nơi chiếc cột ra.

Thì ra phía đuôi món ám khí bạch hổ đỉnh có kèm theo một mảnh giấy, hóa ra đó không phải là ám khí để ám toán Kim Phi Hùng, mà chỉ là một vật truyền tin cho chàng mà thôi.

Kim Phi Hùng mở mảnh giấy ra đọc, trên đó có ghi mấy chữ:

“Đoan dương chính ngộ hẹn tại Chung Sơn.”

Vương Thái Vân nói:

- Đây là ám khí của Quân Sơn ngũ hổ.

Đột nhiên có tiếng nói lớn:

- Đúng đó !

Từ phía mé phải trà lâu có một lão già tóc bạc trắng, tay chống long vĩ trượng bước tới nói lớn:

- Vị cô nương này đoán không sai, chính là lão đại trong Quân Sơn ngũ hổ đưa tín thư thay lão đó.

Kim Phi Hùng thản nhiên cười hỏi:

- Lão nhân gia có điều chi chỉ giáo. Hay là cũng...

Lão bà nghe vậy liền nói:

- Các hạ không nhận ra mục già này sao ?

Kim Phi Hùng ngây người ngạc nhiên, trầm tư hồi lâu rồi lẩm bẩm:

- Nhất thời tại hạ nhớ không ra, không lẽ đã gặp lão bà ở đâu rồi à ?

Lão bà trầm sắc mặt, đôi mắt trợn lên chiếu ra hai luồng hàn quang lạnh rợn người:

- Các hạ quả là mau quên thật ?

Kim Phi Hùng thấy mục hằm hằm nổi giận, bất giác cũng nộ khí hét vang:

- Kim mỗ không hề quen biết người.

Mặt của mục già càng lạnh lùng, giọng băng giá:

- Mới cách đây ba hôm, người đang đem đến Nam Nhạc hủy hoại tịnh xá của ta, ngọn lửa dữ dội đó vô tình đã khiến ta không còn chốn dung thân.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Ô, hóa ra người là Bạch phát ma nữ Triệu Ngũ Nương ở Nam Nhạc Hằng Sơn phải không ?

- Không sai.

Bạch phát ma nữ Triệu Ngũ Nương giờ long vĩ trượng chỉ vào mặt chàng:

- Bây giờ người tính sao với ta đây ?

Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn mù, lại liếc mảnh giấy trên tay:

- Đoan dương chính ngộ chúng ta sẽ hẹn gặp nhau ở Chung Sơn.

Triệu Ngũ Nương nghiêng răng rít lên:

- Cũng được, đến lúc đó ta sẽ tính nợ nần với người.

Kim Phi Hùng nói:

- Ngày Đoan dương sắp tới rồi, người bất tất phải nói nhiều.

Triệu Ngũ Nương vẫn còn hậm hực nói:

- Coi như số người cũng lớn mạng đó chứ, tối hôm đó vì mù đây phải vung trượng thoát khỏi đám lửa, nếu không người đừng hòng trốn thoát.

Kim Phi Hùng thoáng bực mình:

- Nói vậy đủ rồi, mù nên đi cho ta rảnh mắt.

Bạch phát ma nữ Triệu Ngũ Nương gầm gừ:

- Ta để cho người sống thêm mấy ngày nữa, ngày Đoan dương là lúc tận số của người đó.

Mù vừa nói vừa cắn hận trợn mắt nhìn chàng rồi mới chịu vung vẩy long vĩ trượng bước ra khỏi trà lầu.

Hai mắt Kim Phi Hùng chiếu ra hai luồng tinh quang sáng rực quét nhanh tứ phía, cất tiếng nói:

- Còn vị bằng hữu nào cần kiếm Kim mỗ nữa không ?

Giọng chàng sang sảng vang lên, lồng lộng vẻ hào khí bốc lên tận mây xanh, khí thế uy dũng làm cho kẻ khác phải nể sợ.

Trong đại sảnh của trà lầu có không ít những nhân vật võ lâm, nhưng ai nấy đều lặng thinh, không dám thốt một tiếng.

Kim Phi Hùng lạnh lùng cười nói:

- Nếu không có ai thì tại hạ phải đi đây.

Lúc này Vương Thái Vân, Dương Ngọc Phượng cũng đứng dậy kêu điểm chủ đến tính tiền.

Kim Phi Hùng lớn tiếng nói tiếp:

- Tại hạ có một câu này muốn nói, các vị ở tại Kim Lăng trà lâu này không ra mặt, coi như các vị đã bỏ qua cơ hội rồi đó, bởi vì tại hạ phá lệ, ở trong trà lâu thì không bao giờ giết người, còn nếu khi đã bước ra khỏi trà lâu thì lúc đó chớ có đến quấy rầy tại hạ mà tự chuốc lấy họa vào thân.

- A di đà Phật.

Một tiếng niệm Phật hiệu vang lên, phía ngoài cửa trà lâu có một vị tăng nhân mặt mũi hiền từ, thân hình cao gầy bước vào.

Dương Ngọc Phượng hạ giọng nói với Kim Phi Hùng:

- Chưởng môn Thiếu Lâm Liễu Tuệ đại sư.

Thanh âm của nàng hết sức nhỏ nhẹ đến mức không còn nhỏ hơn được nữa, nhưng đã lọt vào tai vị tăng nhân nọ, người vội cười nói:

- Đa tạ cô nương đã tiến cử lão nạp trước.

Kim Phi Hùng bước tới trước, ngẩng mặt nói lớn:

- Người chính là Liễu Tuệ đại sư ở Thiếu Lâm tự.

Liễu Tuệ đại sư chấp tay đáp:

- Tiểu thí chủ, lão nạp đây đích thị chính là Liễu Tuệ.

Kim Phi Hùng vẫn lớn tiếng:

- Có điều chi chỉ giáo ?

Liễu Tuệ đại sư ôn tồn nói:

- Tiểu thí chủ có thể ngồi xuống nghe lão nạp nói một lời chăng ?

Kim Phi Hùng ngang ngạnh:

- Không được, có gì cứ nói, tại hạ đã nóng nảy lắm rồi.

Liễu Tuệ đại sư nghĩ ngợi một lát đoạn từ tốn nói:

- Mấy ngày trước tiểu thí chủ đã đến Tàng kinh lâu của bản tự mượn đi một cuốn Kim Cương kinh do tổ sư sáng lập Thiếu Lâm chép ra, chắc rằng thí chủ đã xem xong, nên lão nạp tiện đường ghé qua Kim Lăng để thu hồi di vật của tổ sư về.

Kim Phi Hùng không hề đắn đo suy nghĩ, vội đáp:

- Tiết Đoan dương lúc chính ngọ tại hạ sẽ đợi ở Chung Sơn, lúc đó đại sư sẽ tới lấy Kim Cương kinh. Thôi chúng ta đi.

Nói xong, chàng vẫy tay ra hiệu cho Vương Thái Vân cùng Dương Ngọc Phượng, Lăng Nhạn đi ra khỏi trà lầu.

- A di đà Phật.

Liễu Tuệ đại sư miệng tuyên Phật hiệu cũng đang định bước ra khỏi Kim Lăng trà lầu.

- Đại sư hãy khoan đã.

Từ trên thang lầu của trà lầu có tiếng nói lớn của Ngọc Phiến Lang Quân, y vội vàng bước xuống, đi thẳng về phía Liễu Tuệ đại sư.

Liễu Tuệ đại sư hỏi:

- Khang thí chủ có điều chi...

Ngọc Phiến Lang Quân bước tới nói:

- Tệ mình chủ hiện đang có mặt ở trên lầu, thỉnh đại sư pháp giá...

Hắn chưa nói dứt câu đã thấy Cổ Trường Khanh xuất hiện trên thang lầu lớn tiếng ra lệnh:

- Khang Tiệp, người hãy đưa thiệp đến cho Kim Phi Hùng, ta ở trên Kim Lăng trà lầu đợi người.

Nói xong, lão quay sang nói với Liễu Tuệ đại sư:

- Người này đã tính bất kham, coi thường mọi người. Sau này tất sẽ làm hại võ lâm, mời ngài lên lầu chúng ta cùng đàm đạo để trừ mối họa này.

Liễu Tuệ đại sư khẽ nhú mày đáp:

- Luận về công lực y đã đạt đến mức tuyệt đỉnh, ngoài võ công của Thái Dương cốc ra, phỏng phất còn sử dụng tuyệt học võ công của một môn phái khác nữa.

Nói đoạn Liễu Tuệ đại sư bước lên thang lầu.

Cổ Trường Khanh nói:

- Nghe giang hồ truyền ngôn Huyền môn vũ thư rơi vào tay hắn, lại có Mật Đà Thần Châu tăng công ích khí, rồi hắn lại có thêm ngọc dịch quỳnh tương bồi bổ kinh huyết nữa.

- Cổ minh chủ.

Một tiếng hét kinh hồn vang tới, chuông môn phái Võ Đang bước đến, lớn tiếng nói:

- Hà tất phải dương danh của gã làm mất đi uy phong của chúng ta.

Chuông môn phái Nga My Nhạc Phong tán đồng, đứng dậy nói:

- Đúng vậy! Cửu đại môn phái của chúng ta lại thêm tinh anh của tam sơn ngũ nhạc lẽ nào lại đi sợ một tiểu tử ?

Nhất thời tiếng ồn ào vang lên huyền não khắp ngôi lầu của trà đình.

Liễu Tuệ đại sư chợt cau đôi mày bạc hỏi:

- Cổ minh chủ à, thì ra mọi tinh anh của võ lâm đều tụ tập ở đây ư ?

Cổ Trường Khanh cười gian xảo:

- Thái Dương cốc trùng hiện giang hồ là chuyện đại sự của võ lâm, do vậy Cổ mỗ phải hội tụ anh hùng hào kiệt tứ phương họp nhau cùng bàn luận kế sách để ứng phó.

Liễu Tuệ đại sư mặc nhiên nói:

- Ý của Cổ minh chủ là...

Cổ Trường Khanh ngắt lời:

- Tụ tập hai đạo hắc bạch trong võ lâm liều mạng với hãn.

Liễu Tuệ đại sư tuyên niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật, ba chục năm về trước đã tái hiện, e rằng võ lâm lại trầm luân, sa vào sát kiếp dữ dội hơn năm xưa.

Cửu lộ thông báo sứ giả Cơ Tử Xương phái Thanh Thành gật đầu nói:

- Lời đại sư nói không sai. Cơ mỗ cảm thấy Thái Dương cốc đã xuất hiện, Trường Xuân đảo nhất định sẽ lộ diện bởi vì hai đại môn phái này như nước với lửa, thủy hỏa làm sao mà dung hòa được.

Liễu Tuệ đại sư vội ngắt lời, ôn tồn lên tiếng:

- Theo lão nạp thấy thì điểm này hoàn toàn khác với ba chục năm về trước, có lẽ hai phái sẽ đoàn kết lại, điều đó mới là phiền phức cho võ lâm Trung Nguyên đó.

Lời nói vừa thốt ra hơn mấy chục cao thủ chợt lặng im khiến cho bầu khí trên tòa lầu chợt trầm mặc nặng nề hết sức.

Hồi lâu Cổ Trường Khanh mới lên tiếng hỏi:

- Đại sư nói thật chứ ?

Liễu Tuệ đại sư đáp:

- Lão nạp đang cùng với Nhạn Đăng Nhất Trần Tử trên đường đến đây, đi qua Ải môn quan gặp một vị xưng là Ngộ Phi thiền sư đang cùng đi với một thiếu phụ diễm lệ tuyệt trần nhắm hướng Thiên Trúc sơn hành tẩu.

Cổ Trường Khanh bất ngờ hỏi:

- Tại sao đại sư lại nhắc đến mấy kẻ lạ mặt đó ?

Liễu Tuệ đại sư không thèm để ý đến câu hỏi của lão, tiếp tục lên tiếng bảo:

- Các vị, Ngộ Phi đại sư chính là Thái Dương cốc chủ ba mươi năm trước đã gây náo động giang hồ, còn thiếu phụ tuyệt sắc kia chính là Trường Xuân đảo chủ.

- Hả ?

Mọi người đồng thanh la lên một tiếng kinh hãi.

Liễu Tuệ đại sư nói tiếp:

- Hai người đã dẹp bỏ hiềm khích trước kia, hơn nữa còn kết thành cặp tình nhân định tìm một nơi u tịch ở Thiên Trúc sơn cùng an hưởng thú vui điền viên.

Đại sư nói một hơi đến đây rồi ngừng lại một chút, rồi đưa ánh mắt quét qua một lượt khắp các cao thủ võ lâm, đoạn nói tiếp:

- Không chỉ như thế, mà họ còn hạ lệnh cải sửa môn qui, truyền cho Thái Dương cốc chủ và Trường Xuân đảo chủ đời thứ ba kết thành phu thê để xóa bỏ thành kiến giữa hai phái, nhu hợp tuyệt học võ công hai môn thành một mạch.

Lúc này không khí trong tòa lầu trầm mặc nhưng khẩn trương cực độ, ai nấy đều có thể nghe thấy tim mình đập từng nhịp hồi hộp.

Lặng im một lát, Liễu Tuệ đại sư lại nói tiếp:

- Thủ bút Kim Cương kinh của bản môn bị mất trộm, không hề liên quan đến sự hưng vong của võ lâm, vì thế lão nạp xin thoái thác lời thỉnh cầu của Cổ minh chủ, lão nạp bế môn tạ khách từ đây.

Nói vừa dứt lời, đại sư đã chấp tay để trước ngực, miệng niệm Phật hiệu, quay người nhẹ nhàng bước xuống thang lầu.

Cổ Trường Khanh giật mình lớn tiếng gọi:

- Đại sư, đại sư...

Liễu Tuệ đại sư không quay đầu lại, miệng vẫn lẩm bẩm niệm Phật hiệu, dáng điệu hiền từ lướt nhanh ra khỏi trà lâu, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bạch phát ma nữ Triệu Ngũ Nương bồng nộ khí nói lớn:

- Cái lão trọc đầu đó thật là nhát gan. Hừ !

Cổ Trường Khanh lạnh lùng cười nói:

- Các vị bằng hữu, cho dù Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo liên thủ đi chăng nữa, võ lâm Trung Nguyên chúng ta cũng không thể rút đầu co cổ như con rùa đen được.

- Đúng thế

- Không sai !

Cổ Trường Khanh thấy đám người bồng hăng hái liền thừa cơ nói:

- Nơi Trung Nguyên chúng ta có nhiều môn phái, nên kết minh lại làm một, ý của lão hủ đầu tiên là phải suy tôn một người vào ngôi tổng minh chủ để thống nhất mọi việc để chỉ huy đại sự.

Mọi người lại xôn xao bàn luận không ngớt.

Cổ Trường Khanh lạnh lùng cất tiếng cười nói:

- Lão hủ lúc đầu có ý muốn đề nghị Liễu Tuệ đại sư làm đầu lĩnh lãnh tụ các môn phái, nhưng lão đã không có ý tranh chấp, nên đành phải đề cử trưởng môn phái Võ Đang.

Lữ thị tam anh phái Tiên Lộ đồng thanh hô lớn:

- Bản phái ủng hộ Cổ minh chủ.

Bạch phát ma nữ Triệu Ngũ Nương cũng vội tiếp lời:

- Đúng đó, lão đây cũng muốn được dưới trướng chỉ huy của Cổ minh chủ.

Cổ Trường Khanh giả vờ khiêm tốn chối từ:

- Cổ mỗ đâu có tài đức để ngồi lên tôn vị đó, vì e rằng không đủ sức lo nổi trọng trách.

- Minh chủ không nên thoái thác.

- Không được từ chối mà.

- Trừ ngài ra không ai có thể.

Tiếng la hét reo hò ủng hộ Cổ Trường Khanh vang lên ồn ào, các phái đều suy tôn lão làm minh chủ võ lâm Trung Nguyên, địa vị cao hơn cả Cửu đại môn phái.

*

* *

Nói về Kim Phi Hùng, khi chàng trở về khách điểm thì đã thấy Cốc Chi Dương đứng ngay ngoài cửa điểm nghênh đón. Thấy khuôn mặt anh tuấn của thiếu niên này hôm nay cực kỳ buồn bã, ưu tư, lại còn có phần lo lắng, y nói với Kim Phi Hùng giọng thiếu náo:

- Tình thế trong thành Kim Lăng hiện nay tương đối bất lợi cho chúng ta.

Cốc Chi Dương vừa nói vừa bước vào trong phòng lấy ra một xấp thiệp hồng ước chừng có hơn mấy chục cái, đưa cho Kim Phi Hùng rồi nói:

- Đây là thiệp của các đại môn phái và bang hội ở Trung Nguyên hẹn với người.

Kim Phi Hùng đưa mắt liếc qua thấy tử thiệp của Cửu đại môn phái, còn có tam sơn Ngũ Nhạc, tam đại ma tôn, tứ đại ma đạo, giang hồ thập ác, nhị quỷ cửu yêu... hầu như toàn bộ võ lâm đều hội tụ đông đủ.

Điều kỳ quái là các tấm thiệp ước hẹn đều ghi ngày Đoan dương hay Đoan ngo vào lúc chính ngo, địa điểm đều tập trung dưới chân núi Chung Sơn.

Hiển nhiên là có kẻ nào đó đã âm thầm điều khiển vạch ra kế hoạch hành động, dụng ý muốn huy động lực lượng võ lâm thiên hạ để đối phó với một mình Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng bất giác lạnh lùng mỉm cười:

- Hừ! Đây là cơ hội lớn lao hiểm có thật.

Đột nhiên, chàng phát hiện trong xấp thiệp mời có một tấm thiệp chỉ vắn vện vài chữ Vạn Nhân Kiệt.

Kim Phi Hùng lật đi lật lại tấm thiệp trong tay, lẩm bẩm tự hỏi:

“Người này không biết ở môn phái nào mà không thấy ghi, chỉ có tên húy như vậy kìa? Lạ thật!”

Chính ngay lúc đó phía ngoài cửa có tiếng bước chân vọng đến rồi có tiếng người vang lên:

- Bách Kiếm Minh Khang Tiệp phụng lệnh bái kiến Kim đại hiệp.

Kim Phi Hùng cất tiếng hỏi:

- Ngọc Phiến Lang Quân đó phải không? Hừ! Ta nghĩ người sẽ đến mà.

Ngọc phiến lang quân Khang Tiệp cúi đầu đưa tay vén rèm bước vào, đoạn trịnh trọng dùng hai tay dâng lên trước mặt một tấm thiếp hồng, bên ngoài thép vàng màu kim nhũ lấp lánh nói:

- Tiểu nhân phụng mạng minh chủ đưa thiếp mời Kim đại hiệp hồi âm.

Kim Phi Hùng đưa tay tiếp lấy tấm thiếp, thấy phía trên viết:

“Đoan ngộ tiết chính ngộ thời, đợi tôn giá tại chân núi Chung Sơn.”

Phía dưới có hàng chữ:

“Võ lâm Trung Nguyên tổng minh chủ Cổ Trường Khanh hạ bút.”

Kim Phi Hùng cười lạt:

- Hừ! Danh vọng của Cổ Trường Khanh càng ngày càng lớn.

Ngọc Phiến Lang Quân hạ giọng nói:

- Tiểu nhân đợi hồi âm của Kim đại hiệp.

Kim Phi Hùng cao giọng đáp:

- Người về báo lại, Kim mỗ sẽ đến phó ước đúng giờ.

Lời nói còn ngân vang chưa dứt thì bỗng nhiên màn cửa khẽ lay động, một hán tử mặt đỏ, thân hình cao lớn bước vào.

Hán tử này sau lưng đeo một thanh kiếm thiết tiên, mình vận kinh trang màu đen, hai mắt sáng quắc, thần thái uy nghi lẫm liệt.

Kim Phi Hùng lập tức nhún mình nhảy vọt tới trước, trầm giọng quát hỏi:

- Các hạ là ai ?

Hán tử đó không hề để ý đến Kim Phi Hùng mà quay sang cất giọng sang sảng nói với Ngọc Phiến Lang Quân:

- Người về báo lại với Cổ Trường Khanh trừ Bạch công tử ra, còn có Vạn Nhân Kiệt cũng sẽ có mặt tại đó.

Kim Phi Hùng nghe vậy, bất giác giật mình kinh ngạc hỏi:

- Các hạ là Vạn Nhân Kiệt sao ?

Vạn Nhân Kiệt không đáp, khẽ phất tay bảo Ngọc Phiến Lang Quân:

- Bây giờ người có thể đi được rồi đó.

Ngọc Phiến Lang Quân khiếp sợ uy phong của Kim Phi Hùng, lại bị cái hào khí của hán tử tự xưng là Vạn Nhân Kiệt khiến gã run rẩy, nên y lấp bắp đáp:

- Dạ... dạ... tiểu nhân xin cáo từ.

Nói rồi gã lui ra sau, rồi vội phóng ra khỏi cửa sổ bỏ chạy như bị ma đuổi.

Kim Phi Hùng cảm thấy lạ lùng, bèn hỏi:

- Các hạ là Vạn Nhân Kiệt, còn Bạch công tử là ai ?

Không ngờ hán tử mặt đỏ đột nhiên quỳ sụp xuống đất, cúi đầu bái lạy chàng, miệng hô lớn:

- Tiểu nhân Vạn Nhân Kiệt khấu đầu bái kiến công tử.

Kim Phi Hùng sửng sốt, không hiểu chuyện gì xảy ra, vội lắc mình xẹt ngang năm thước, tránh không nhận lễ bái của hán tử lạ mặt, miệng bối rối nói không thành câu:

- Mời các hạ đứng dậy, tại hạ là Kim Phi Hùng, đâu... đâu có quen biết gì các hạ ?

Vạn Nhân Kiệt vẫn không chịu nghe, sụp đầu xuống đất bái lạy ba lần, rồi mới ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nói:

- Công tử ơi, bao nhiêu mưu kế của tiểu nhân cũng không sát hại được người.

Những người có mặt trong phòng đều ngơ ngác nhìn nhau.

Kim Phi Hùng chợt lên tiếng:

- Các hạ có nhìn lầm người không vậy ?

Vạn Nhân Kiệt cả quyết nói:

- Không thể, không thể nào lầm được, tiểu nhân còn có bức họa của lão phu nhân làm chứng mà.

Nói đoạn, hán tử rút từ trong người ra một cuộn giấy đã ngả sang màu vàng ố, trải ra trước mặt chàng.

Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc.

Chỉ thấy trên mặt giấy có vẽ tám hình người.

Ngay phía chính giữa là một cặp phu thê tuổi trạc trung niên, nam nhân đầu đội mũ mình mặc triều phục, nữ nhân đầu đội mũ phượng quan, ngồi sòng vai nhau.

Mé bên phải có một hài nữ đang đứng nhìn rất giống Kim Ngân Thi, còn phía bên trái có một nam đồng tướng mạo giống hệt Kim Phi Hùng.

Phía sau có bốn người vận đồ võ sĩ đứng hầu.

Người đứng chính giữa mặt giống như hán tử mặt đỏ Vạn Nhân Kiệt.

Trong ba người còn lại có một người là hóa thân của Cổ Trường Khanh, phía trong là một thiếu niên mặt trắng, lưng đeo trường kiếm và nam nhân trung niên vận trường bào màu xanh.

Kim Phi Hùng hơi nhú mày khẽ hỏi:

- Bức họa đồ này có ý nghĩa gì ?

Vạn Nhân Kiệt hai mắt ứa lệ, giọng nghẹn ngào:

- Công tử, vị đại nhân này chính làm Tam biên tổng binh Bạch Thiên Đạo, là phụ thân của công tử và là chủ nhân của tiểu nhân đây.

Kim Phi Hùng giật mình kinh ngạc:

- Tại hạ không phải họ Kim sao? Tại hạ họ Bạch à ?

Vạn Nhân Kiệt lại nói:

- Vị mệnh phụ này chính là mẫu thân của công tử gọi là Vọng thị Thái phu nhân.

Hán tử mặt đỏ chỉ vào nam đồng tử trong bức họa nói:

- Đây là họa tượng của công tử lúc lên chín tuổi.

Kim Phi Hùng chợt nói:

- Hài nữ này chắc là muội muội Kim Ngân Thi ?

Vạn Nhân Kiệt lắc đầu nói:

- Đúng rồi, đây là tiểu thư, muội muội của công tử, nhưng không phải tên là Kim Ngân Thi mà tên là Bạch Lãnh Thu.

- Hả ?

Mọi người trong phòng chợt la lên một tiếng kinh ngạc.

Kim Phi Hùng tròn mắt:

- Người nói muội muội ta tên là Bạch Lãnh Thu sao ?

Vạn Nhân Kiệt gật đầu:

- Chủ nhân của tiểu nhân trấn thủ nơi biên cương suốt hai chục năm, phụng mệnh triều đình về làm Đô ngự sử. Bức họa này do chính tay phu nhân của người họa nên lúc gia đình công tử sắp rời khỏi biên ải.

Kim Phi Hùng nói:

- Trong bức họa này cũng có một người mà...

Kim Phi Hùng chưa kịp nói hết, Vạn Nhân Kiệt đã vội tiếp lời:

- Đây là Cổ Trường Khanh.

Kim Phi Hùng ngơ ngác hỏi:

- Cổ Trường Khanh là gia tướng của phụ thân ta sao ?

Vạn Nhân Kiệt nghiêng răng căm hận nói:

- Đúng vậy, công tử hãy nghe tiểu nhân kể từ đầu thì người sẽ rõ. Buổi tối hôm Bạch đại nhân được điều về làm Đô ngự sử, có một lão nhân tự xưng là cốc chủ của Thái Dương cốc đang đêm xông vào trong quan phủ để gặp Bạch lão gia, dâng lên cho người ba cuốn hoành thư, một viên Mật Đà Thần Châu, và một thanh đoạn kiếm. Lão nhân đó nói rằng công tử là bậc kỳ tài võ lâm, tương lai sẽ trở thành Thái Dương cốc chủ, mong lão gia cấp tốc rời khỏi chốn quan trường, lão gia thấy lão nhân lạ mặt phong thái phi phàm, lại thập phần hòa nhã, nên liền đáp ứng lời thỉnh cầu. Ngay trong đêm người dẫn gia quyến cùng với bốn tùy tướng thân cận chuẩn bị lui về quy ẩn chốn tuyền sơn, cũng là để cho công tử khổ luyện võ công tuyệt thế của Thái Dương cốc, nhưng Cổ tộc muốn chiếm đoạt tuyệt học võ công của Thái Dương cốc, nên khi đi qua Phụng Lăng trang bèn nảy sinh tâm địa bất lương, đâm chết Bạch lão gia cùng phu nhân. Công tử và tiểu thư được Kim lang kiếm Kim Tùng thừa lúc đại loạn, cứu thoát để tránh tai mắt gian nhân, nên mới đổi họ Kim cho công tử.

Kim Phi Hùng hỏi:

- Còn người và một vị gia tướng nữa thì...

Vạn Nhân Kiệt bi phần đáp:

- Tiểu Bạch Long Vĩ Ngọc đã chết tại chỗ còn tiểu nhân thì...

Hán tử vừa nói vừa kéo ống quần bên phải lên để lộ ra một cái chân giả bằng đồng vàng xỉn pha xanh, rồi nói tiếp:

- Tiểu nhân bị Cổ Trường Khanh chặt đứt một chân, nên nằm mê man bất tỉnh, cho nên mới không chết được. Không chỉ như vậy mà thôi, bởi vì Kim Tùng đã cứu công tử rồi lại mang luôn bí quyết võ công, Mật Đà Thần Châu và đoạn kiếm đi mất, nên gian kế của hãn không thành bèn phải lưu lại Phụng Lăng trang, một mặt giả nhân giả nghĩa dùng tài sản của Bạch lão gia xây lên Phụng Lăng trang, chiêu tập thủ hạ, một mặt vẫn dò la xem Kim Tùng và công tử cùng với tiểu thư hạ lạc nơi đâu.

Kim Phi Hùng phần nộ hỏi:

- Việc Kim Kiếm trang đang đêm bị thiêu hủy chắc cũng là do Cổ lão tặc gây ra ?

Vạn Nhân Kiệt đáp:

- Đương nhiên là vậy. Hãn soái lĩnh thủ hạ đang đêm phóng hỏa thiêu hủy Kim Kiếm trang, sát hại Kim lang kiếm Kim tam đệ, không ngờ công tử và tiểu thư lại có thể thoát khỏi miệng hổ, quả là trời có mắt. Mấy năm nay tiểu nhân mai danh ẩn tích, sống dưới chân núi Thiên Sơn, hỏi thăm tin tức về nơi hạ lạc của công tử và tiểu thư. Nếu không nhờ giang hồ truyền ngôn về đại danh của Kim công tử, lại nói người là truyền nhân của Thái Dương cốc, thì tiểu nhân chắc khó mà tìm ra manh mối.

Vạn Nhân Kiệt từ từ cuộn bức họa lại, giọng buồn xa xăm:

- Nay đã gặp được công tử, còn tiểu thư không biết...

Kim Phi Hùng khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Muội muội của ta vẫn an toàn mạnh khỏe.

Vạn Nhân Kiệt mừng rỡ, hỏi lại:

- Có thật vậy không công tử ?

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Thật mà.

Chàng trầm tư hồi lâu rồi đột nhiên nghiêng răng rút ngay đoạn kiếm ra múa lên không trung một vòng, rồi thét lớn:

- Cổ lão tặc, mỗi gia thù này ta phải đòi cho được, chứng cứ đã có. Hừ! Ta xem người còn giả nhân giả nghĩa được bao lâu nữa.

Tiếng thét vừa dứt, chàng đã nhún người một cái, thân hình vọt lẹ bay xẹt ra ngoài cửa điếm.

Vạn Nhân Kiệt thấy vậy liền gõ mạnh chân giả xuống đất, bay người theo sau Kim Phi Hùng, đoạn lớn tiếng gọi:

- Công tử đi đâu vậy ?

Kim Phi Hùng tức giận đáp:

- Lấy đầu Cổ Trường Khanh để tế vong linh song thân ta.

Vạn Nhân Kiệt lắc đầu lia lịa, cất tiếng ngăn chàng:

- Lúc này còn chưa phải giờ làm việc đó, xin công tử nghe lời tiểu nhân, đợi đến ngày tết đoàn ngộ hãy động thủ, lúc đó cho dù hấn mọc cánh cũng đừng hòng trốn thoát.

Kim Phi Hùng bối rối hỏi:

- Tại sao vậy ?

Vạn Nhân Kiệt cười khổ:

- Cổ Trường Khanh có lắm mưu thâm kế hiểm, lại thêm bộ mặt lúc nào cũng tươi cười, giả đạo đức, nên rất dễ đánh lừa người ta. Hôm nay các môn phái võ lâm đều bị hấn lợi dụng, mong công tử đợi thêm mấy ngày nữa, tiểu nhân sẽ tự có biện pháp bắt hấn phải nhận tội.

Kim Phi Hùng thấy vẻ mặt của Vạn Nhân Kiệt thành khẩn, đành phải thu thế lộn người trở vào phòng, giọng vẫn chưa hết hậm hực:

- Hừ! Vậy thì ta đành để cho hấn sống thêm mấy ngày nữa vậy.

Vạn Nhân Kiệt gạt đầu, hai tay trịnh trọng nâng bức họa đồ lên quá đầu, rồi kính cẩn đưa cho Kim Phi Hùng:

- Công tử, đây là di vật của Thái phu nhân, cũng là vật kỷ niệm duy nhất của người, xin công tử hãy thu nhận.

Kim Phi Hùng bất giác khóc rống lên như mưa gió:

- Phụ mẫu song thân, hài nhi bất hiếu...

Chàng nức nở nghẹn ngào không thốt nên lời, trong lòng đau buồn không sao kể xiết.

Vạn Nhân Kiệt cũng đưa tay lau ngón lệ, bồi hồi nói:

- Tiểu nhân phải đi đây.

Kim Phi Hùng lặng người kinh ngạc:

- Người phải đi đâu vậy ?

Vạn Nhân Kiệt trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Tiểu nhân phải đi kiếm một người để làm chứng về âm mưu hiểm độc của Cổ tặc, đến lúc đó hãn không tài nào chối cãi được.

Kim Phi Hùng hỏi tiếp:

- Kiếm người đó ở đâu ?

Vạn Nhân Kiệt đáp:

- Kẻ này đã đến Kim Lăng rồi, chỉ là hãn chưa lộ diện mà thôi, nhưng mà dù hãn mọc cánh cũng không tài nào thoát khỏi tay tiểu nhân.

Kim Phi Hùng điểm nụ cười:

- Vậy thì người đi đi.

Vạn Nhân Kiệt cung kính:

- Tiểu nhân xin bái biệt.

Vạn Nhân Kiệt vừa nói xong đã điểm cái chân giả xuống đất rồi vọt mình bay ra ngoài cửa.

Cốc Chi Dương bước đến chúc mừng Kim Phi Hùng:

- Mừng thân thể của Kim đại hiệp đã được minh bạch, mối huyết thù sắp được thanh toán.

Kim Phi Hùng bảo:

- Còn hơn mười ngày nữa mới đến tết đoan ngo, ta muốn đi tìm muội muội để dự tính bàn một việc này trước đã.

Nói rồi chàng một mình đơn độc đi ra ngoài cửa điếm.

Chàng đi dọc theo bờ sông Tần Hoài tìm kiếm hoa thuyền, hai bên bờ tuy không ít, song không thấy bóng dáng Kỷ La Xuân đâu cả.

Chàng lại tìm đến Bích Vân thiên tự, song vẫn không thấy bóng dáng Bạch Lãnh Thu đâu.

Suốt mấy ngày chàng không hề gặp Bạch Lãnh Thu, ngay cả Tô Ngọc Dung cũng mất tăm mất tích không thấy đâu cả.

Chỉ còn một ngày nữa là đến tiết đoan ngọ, hay còn gọi là đoan dương, khiến cho Kim Phi Hùng càng thêm lo lắng.

Chàng không phải là muốn tìm nàng để hợp sức báo thù, mà hy vọng nàng hiểu được thân thế của mình mà thôi.

*

* *

Ngày Đoan ngọ đã tới.

Chân núi Chung sơn cây cỏ xanh tươi, hoa anh đào đỏ rực một khoảng trời.

Nơi thâm cốc ẩn mật lúc này đã có tiếng người nói ồn ào náo nhiệt, phía tả một nhóm, phía bên hữu một tụ đang bàn luận âm ỉ.

Dưới bóng một cây tùng lớn phía bên trái có phủ một tấm thảm đỏ, rồi căng một tấm lụa vàng rực làm trướng, trước đó có hai ba chục chiếc ghế thái sư sắp thành một hàng.

Chính giữa có một người đang ngồi giữ ngôi vị chí tôn, đó là đệ nhất võ lâm tổng minh chủ Cổ Trường Khanh, được các cao thủ hâm mộ.

Hai bên là các cao thủ tuyệt thế võ lâm, tôn sư hoặc là chưởng môn của một môn phái, cùng với cao thủ võ lâm hai phái hắc bạch, có địa vị cực cao trong võ lâm Trung Nguyên.

Phía trước tấm trướng vàng có hai lá cờ hiệu phát phối, một lá có thêu hình hai con ngò công đang uốn éo, nhe nanh múa vuốt cùng với hàng chữ “Trung Nguyên võ lâm tổng minh chủ.”

Còn lá cờ kia thêu một chữ “Cổ” lớn bay lồng lộng trong gió.

Trừ các nhân vật đứng đầu các môn phái có đủ tư cách, ngồi đường vệ chễm chệ trên ghế, còn lại đều ẩn mình trong rừng cây ước chừng hơn ngàn người.

Nhưng mà bầu khí cực kỳ khẩn trương, bầu khí âm trầm phảng phất khắp nơi, làm cho ai nấy lặng im không dám lên tiếng.

Trời đã gần đến chính ngọ, phía ngoài Ngọc Phiến Lang Quân thở hồng hộc vào trước tấm trướng cao giọng nói:

- Kính bẩm minh chủ, Kim Phi Hùng đã tới.

Cổ Trường Khanh đứng dậy bảo:

- Mời hấn vào đây.

Ngọc Phiến Lang Quân quay mình chạy ra, lớn tiếng hô:

- Minh chủ mời Kim đại hiệp vào trong.

Kim Phi Hùng bước vào trong sơn cốc, phía sau có Cốc Chi Dương, Vương Thái Vân, Dương Ngọc Phượng và Lăng Nhạn.

Chàng ưỡn ngực, ngẩng cao đầu hiên ngang tiến vào, thần thái uy nghi lẫm liệt, đến cách tấm trướng gần một trượng, lớn tiếng nạt:

- Cổ Trường Khanh, người thật lớn gan !

Cổ Trường Khanh lạnh lùng cười nói:

- Kim đại hiệp...

Kim Phi Hùng quát lớn:

- Câm mồm! Người phải gọi ta bằng Bạch đại hiệp hoặc là Bạch công tử mới được.

Cổ Trường Khanh bất giác ngẩn người:

- Người nói cái gì? Bạch công tử ?

Kim Phi Hùng hầm hầm nói lớn:

- Không sai. Người là cái đồ vong ân bội nghĩa, vì tham lợi mà dám ra tay hạ sát chủ tướng của mình.

Sắc mặt Cổ Trường Khanh cố trấn tĩnh, lên tiếng nói:

- Bản minh chủ không hiểu ý người muốn nói gì ?

Kim Phi Hùng giận dữ hét vang:

- Không hiểu à? Có một vị trước kia là Tam biên tổng binh Bạch Thiên Đạo, người có hiểu không? Hay là còn không nhận ra Vạn Nhân Kiệt, Kim Tùng, Tiểu Bạch Long Thường Kiện.

Sắc mặt Cổ Trường Khanh lúc đỏ lúc trắng, mắt chiếu ra tia nhìn lạnh lẽo, trầm giọng thét vang:

- Thì ra người là tiểu xú tử Bạch Vũ lọt lưới của ta. Hừ !

Kim Phi Hùng nổi cơn thịnh nộ hét lớn:

- Cổ Trường Khanh, hôm nay mối huyết thù này ta sẽ bắt mi đền nợ.

Cổ Trường Khanh lạnh lùng cười nói:

- Khoan đã, người đã là Bạch Vũ thì nói vậy cũng không sao.

Kim Phi Hùng nạt nộ:

- Hừ! Người còn không dám ra đây chịu chết sao ?

Cổ Trường Khanh cười âm hiểm:

- Hôm nay là ngày võ lâm Trung Nguyên tính sổ với người, hãy thanh toán chuyện chung xong rồi mối tư thù của hai ta tính sau cũng chưa muộn.

Lão cực kỳ xảo quyệt, quay sang nói với các vị cao thủ đứng đầu các môn phái, giọng gian xảo:

- Buổi phó hội hôm nay là để giải quyết việc chung của võ lâm Trung Nguyên, chứ không phải là vì tư thù, không biết Kim đại hiệp sẽ ăn nói ra sao về tội ác của mình đã gây ra.

Quả nhiên người của các đại môn phái đồng thanh thét vang:

- Gã họ Kim kia, hãy trả lại bảo vật cho bản phái.

- Gã kia, hãy đền mạng cho...

Nhất thời tiếng la hét dồn dập nổi lên.

Kim Phi Hùng điềm nhiên lớn tiếng nói:

- Các vị, tại hạ không có gì đắc tội với các vị, thử nghĩ xem biến cố đều xảy ra tại tổng đàn các vị cách đây mười lăm ngày, chẳng lẽ tại hạ có phép phân thân hay sao ?

Các môn phái cùng đưa mắt nhìn nhau không biết nói sao, ai nấy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Kim Phi Hùng lại lớn tiếng bảo:

- Trong đây tất có kẻ giả mạo bản nhân, muốn gây oan giá họa cho Kim mỗ không sai.

Cổ Trường Khanh cười lạnh:

- Cái đồ lẻo mép, hiện tại võ lâm Trung Nguyên đều tụ họp ở đây, người có thể chỉ ra kẻ nào giả mạo người, ai lại có công lực cao như người chớ ?

Cổ Trường Khanh lại lên tiếng nói tiếp:

- Huống chi lúc xảy ra biến cố đều có người làm chứng đã thấy tướng mạo thân hình người, người còn định chối sao ?

Các đại môn phái nghe lão nói không hề phân biệt thực hư, cùng la hét vang trời, có kẻ còn rút binh khí rời khỏi chỗ ngồi, tiến đến vây quanh Kim Phi Hùng, mặt đằng đằng sát khí.

Chàng hết sức tức giận, lớn tiếng nạt:

- Các vị đều là các nhân vật có danh hiệu trong võ lâm, không nên mắc mưu Cổ Trường Khanh mà hỏng việc.

Cổ Trường Khanh rít lên:

- Chỉ cần người giao lại đồ vật cho các môn phái thì ta sẽ một mình thanh toán món nợ với người.

Các đại môn phái nghe vậy liền la lên vang trời:

- Đúng vậy, hãy trả lại bảo vật cho bản môn.

- Thanh Y Tu La, người sợ chúng ta sao...

Kim Phi Hùng tức không sao chịu nổi, đột nhiên đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, gầm lên giận dữ:

- Nếu như các người cố tình bức bách thì đừng có trách Kim mỗ tàn nhẫn đả thương các người.

Cao thủ các phái thấy vậy đều tuốt binh khí cầm lăm lăm trong tay vây chặt Kim Phi Hùng, bầu không khí cực kỳ căng thẳng khấn trương.

Bỗng nhiên từ trên vách đá, một tiếng hét như sấm nổ dội xuống:

- Hãy khoan động thủ !

Vạn Nhân Kiệt từ trên không trung bay xuống, bên nách kẹp theo một người.

Khi đã đứng vững trên đất, Vạn Nhân Kiệt liền nói:

- Kẻ xâm phạm tổng đài các vị, trộm bảo vật giết người hãm hiếp chính là tên hung thủ này đây.

Bịch !

Một thân hình đã bị ném phịch xuống đất.

Lại nghe tiếng nói vang lên:

- Còn nữa.

Năm bộ y phục cùng với năm chiếc mặt nạ bằng da mỏng đã bay xuống cạnh thân hình kia, cùng bốn người vóc dáng không khác Kim Phi Hùng.

Bộ y phục và mặt nạ giống hệt Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng ồ lên một tiếng, nét mặt không giấu được vẻ sửng sốt.

Người của các môn phái có mặt tại đây cũng trợn mắt kinh ngạc.

Vạn Nhân Kiệt rẽ đám đông cao thủ đi về phía Cổ Trường Khanh, lạnh lùng hỏi hấn:

- Cổ lão đại, người có còn nhận ra tên nhị đệ này không ?

Mặt Cổ Trường Khanh xám ngắt tựa như xác chết, hai mắt thất thần, bất chợt bước ra sau ba bước, miệng hậm hực nói:

- Thì ra... thì ra người... người là nanh vuốt của Kim Phi Hùng, thảo nào... trong mấy ngày gần đây gây ra...

Lão minh chủ gian xảo này quả thật tinh ma, đã tương kế tựu kế hại người.

Quả nhiên các đại môn phái đều nhao nhao vây quanh hò hét không thôi.

Vạn Nhân Kiệt nghiêng răng cười khinh bỉ:

- Hừ! Kẻ giả mạo Bạch công tử đã ở đây, người còn muốn đổ tội cho ta sao ?

Nói rồi, liền xoay người lướt tới nắm lấy cổ áo kẻ nằm dưới đất xách lên, thuận tay giải khai huyết đạo cho hắn, đoạn lên tiếng nói:

- Các vị xem đây, gã Thiên Diện nhân ma này chính là hung thủ đã giả mạo Thanh Y Tu La đột nhập vào quý bang phái lấy trộm bảo vật, sát hại đồng môn của các vị đó.

Vút !

Chợt có tiếng động rít lên bên tai, một điểm hàn quang xé gió nhằm giữa ngực Thiên Diện nhân ma lao tới như điện xẹt.

Nhưng “keng”, một thanh âm vọng tới, ám khí đã rơi bịch xuống đất.

Kim Phi Hùng trừng mắt chỉ vào Cổ Trường Khanh hét lớn:

- Các vị có thấy không? Cổ Trường Khanh định ra tay sát nhân diệt khẩu.

Cổ Trường Khanh thẹn quá hóa giận, điên cuồng hét lớn:

- Bản mình chủ đâu cố ý làm như vậy !

Miệng lão tuy chối bai bãi, song đã ngậm thủ sẵn ám khí trong tay, thừa lúc Kim Phi Hùng sơ ý đã lẹ làng phát tay phóng ra hai mươi bốn mũi Truy hồn đinh.

Tiếng rú thảm thiết chợt vang lên chấn động màng nhĩ.

Chẳng những Thiên Diện nhân ma đang ở trên tay Vạn Nhân Kiệt bị Truy hồn đinh ghim vào đại huyệt mà ngay cả bốn người đang nằm dưới đất cũng lăn lộn một hồi rồi cùng tắt thở.

Lúc này các cao thủ của Cửu đại môn phái có kẻ vẫn còn mơ hồ trước sự việc xảy ra, có người chợt lên tiếng chất vấn:

- Tại sao mình chủ phải làm như vậy ?

Cổ Trường Khanh cố trấn tĩnh lên giọng đáp:

- Các vị bằng hữu, Kim Phi Hùng cố ý đem mấy nhân vật tà đạo này để hòng che mắt bịt tai mọi người, che giấu tội ác của y đó.

Vạn Nhân Kiệt nghe vậy bất giác cười lạnh, lớn tiếng nói:

- Cổ Trường Khanh đã ra tay sát hại Thiên Diện nhân ma, hòng che đậy âm mưu hiểm độc của y.

Nói xong, Vạn Nhân Kiệt lộn người đứng trên một tảng đá cao rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Bảo vật cùng với các vật trấn sơn của các môn phái bị mất hiện giờ đang cất giấu tại Bích Vân thiền tự, có thuộc hạ của Cổ Trường Khanh canh giữ nghiêm ngặt, đó là chứng cứ rõ ràng nhất không sao chối cãi.

Người của các môn phái võ lâm vốn không có thù hận gì với Kim Phi Hùng, chỉ vì lo lắng cho bảo vật của môn phái bị mất cắp, không sao tìm lại được, mà bây giờ nghe Vạn Nhân Kiệt nói liền vui mừng ra mặt, song vẫn có kẻ còn nghi hoặc hỏi lại:

- Có thật vậy không ?

Vạn Nhân Kiệt cao giọng đáp:

- Vạn mỗ đường đường là một hán tử, Bích Vân thiền tự cũng cách đây không xa, các vị cứ đến đó xem rõ thực hư, sau đó nếu thấy lời Vạn Nhân Kiệt này giả dối, các vị cứ kiếm ta hỏi tội.

- Đúng đó.

- Dù hấn có chạy cũng không thoát.

Tiếng người bàn tán xôn xao rồi tiếng ống tay áo vang lên lông lộng trong gió, mấy trăm người cùng lúc bung mình vút lên không, thi triển khinh công nhằm hướng Bích Vân thiền tự xẹt tới.

Bất ngờ Vạn Nhân Kiệt hốt hoảng la lên:

- Tiểu chủ nhân, Cổ Trường Khanh định chạy kìa.

Quả nhiên trong lúc lợi dụng đám người đông đảo hoảng loạn, Cổ Trường Khanh cũng nhún mình bỏ chạy thực mạng.

Kim Phi Hùng quát vang như sấm:

- Cổ lão tặc chạy đâu cho thoát.

Cổ Trường Khanh lúc này đã cách xa chàng hơn mười trượng.

Thuật khinh công của lão tuy không tinh diệu lanh lẹ như Kim Phi Hùng, nhưng lão đã bỏ chạy trước, lại cấm đầu thi triển hết công lực, liều mạng chạy cực nhanh theo đường sơn lộ vòng vèo.

Kim Phi Hùng đâu chịu bỏ qua, chàng vội triển khai Quỷ ảnh thiên biến thân pháp đuổi gấp.

Lúc này bọn thủ hạ của Cổ Trường Khanh đang hỗn chiến với Cốc Chi Dương và mấy người khác.

Tiếng la hét vọng lại kinh hồn, khiếp vía, binh khí chạm vào nhau nghe đinh tai nhức óc, khiến cho u cốc Chung Sơn tĩnh lặng giờ đây trở nên náo loạn ghê hồn.

Những tiếng rú thê thảm vang lên, mùi máu tanh bốc lên tanh tưởi vô cùng.

Cổ Trường Khanh chạy bán sống bán chết.

Cách xa năm trượng phía sau Kim Phi Hùng đang đuổi theo không rời. Trước mắt chợt hiện ra một dòng sông cách đó mười trượng.

Cổ Trường Khanh đã giấu sẵn một chiếc thuyền ở đó.

Lão cực kỳ vui mừng vừa chạy như điên vừa quay lại nói:

- Tiểu tử họ Bạch kia, bản minh chủ phải lên thuyền trở về Kim Lăng đây. Hề hề...

Kim Phi Hùng thấy vậy tức khí quát lớn:

- Cổ lão tặc là hảo hán thì lên đây đấu với ta vài hiệp.

Lúc này thuyền đã rời bờ không xa lắm.

Cổ Trường Khanh đắc ý nói như gào:

- Bản minh chủ hôm nay không có cái hứng thú đó, ngày khác ta sẽ gặp lại người. Ha ha ha...

Tiếng cười đắc ý của lão chưa dứt, phía trước có một chiếc du thuyền màu xanh biếc xuất hiện rẽ sóng lướt tới.

Một cái bóng trắng từ trong thuyền bay vút lên không trung, thét vang lạnh lạnh:

- Cổ Trường Khanh, bản cô nương đợi người đã lâu.

Bạch Lãnh Thu còn đang lơ lửng trên không trung đã vung kiếm xuất thủ, một ánh ngân quang lóe lên xẹt tới trước ngực lão lệ tợ sao sa.

Cổ Trường Khanh tựa như người nằm mộng bất ngờ bị dựng dậy, chưa hết bàng hoàng vội la lên thất thanh:

- Chết rồi !

Lão vội cong người thoát lui ra sau gần một trượng, mặt kinh hãi, đúng lúc đó Kim Phi Hùng cũng lao tới, giơ đoạn kiếm đâm vào sau lưng lão tặc.

Gần như đồng thời, trường kiếm của Bạch Lãnh Thu tựa như luồng điện xẹt đâm thẳng tới.

Một tiếng gào thảm thiết chột vang lên đình tai.

Hai thanh kiếm một trước một sau đã đâm ngay tim Cổ Trường Khanh.

Một cái bóng áo hồng bay tới, có tiếng Tô Ngọc Dung trong trẻo ngân lên như chuông reo:

- Thất muội tính toán thật chuẩn xác, lão này làm sao sống nổi.

Kim Phi Hùng rút đoạn kiếm ra, tiện tay cắt lấy đầu Cổ Trường Khanh, mừng rỡ reo lên:

- Muội muội, chúng ta đã báo thù được rồi.

Không ngờ Bạch Lãnh Thu cong môi nói:

- Ta họ Bạch, chàng họ Kim, ai là muội muội của chàng ?

Kim Phi Hùng nghe vậy bèn mỉm cười:

- Đúng, nàng nói đúng! Hãy theo ta trở lại sơn cốc dưới chân núi Chung Sơn.

Chàng không muốn phí công giải thích nên chỉ nói vậy thôi.

Bạch Lãnh Thu nói:

- Được rồi, ta cũng đang có phong thơ đưa cho chàng.

Ba người cùng triển khai khinh công, trong nháy mắt đã đến sơn cốc dưới chân núi Chung Sơn.

Lúc này Cốc Chi Dương, Vạn Nhân Kiệt, Dương Ngọc Phượng, Vương Thái Vân chém giết đuổi sạch bọn thuộc hạ của Cổ Trường Khanh. Phía trước tấm trướng màu vàng có một cái bàn. Vạn Nhân Kiệt đã bày sẵn hương đèn cùng đồ dùng cúng tế.

Kim Phi Hùng đem đầu của Cổ Trường Khanh đặt trước hương án, đoạn lấy từ trong người ra một cuộn giấy đã hơi ngả màu vàng, trải ra đặt trước hương án, rồi quì sụp xuống đất, khấu đầu bái lạy xong nức nở khóc lớn:

- Phụ thân, mẫu thân. Hà nhi bất hiếu Bạch Vũ, nữ nhi Bạch Lãnh Thu hôm nay báo mối huyết thù thay cho người. Xin song thân nơi suối vàng được yên lòng nhắm mắt.

Bạch Lãnh Thu hết sức kinh ngạc.

Vạn Nhân Kiệt bước tới vui mừng, hai mắt rướm lệ:

- Tiểu thư, tiểu nhân là Vạn Nhân Kiệt, xin kính chào nữ chủ nhân.

Bạch Lãnh Thu ngơ ngác, miệng lắp bắp:

- Chàng... người...

Vạn Nhân Kiệt đem câu chuyện năm xưa kể lại tường tận cho Bạch Lãnh Thu nghe.

Bạch Lãnh Thu nghe xong òa lên một tiếng, rồi bật khóc nức nở lao tới quì trước hương án, lòng đau như cắt.

Lát sau nàng mới tạm nguôi ngoai, lấy từ trong mình ra một mảnh lụa vàng rồi tới trao cho Tô Ngọc Dung, đoạn hạ giọng nói:

- Lục tỷ, thư của đảo chủ nhờ người chuyển hộ.

Tô Ngọc Dung bất giác đỏ mặt xấu hổ không sao kể xiết.

Bạch Lãnh Thu quay sang nói với Kim Phi Hùng:

- Ca ca, có thư của Trường Xuân đảo chủ và Ngộ Phi đại sư gửi cho ca ca đó.

Kim Phi Hùng vui mừng reo lên kinh ngạc:

-Ồ, thật vậy à ?

Tô Ngọc Dung đưa mảnh lụa vàng cho Kim Phi Hùng, trên mảnh lụa có mấy hàng chữ:

“Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo, hai môn phái võ công đều cùng chung một mạch, do hiểu lầm mà không thể thông hôn với nhau, làm đau khổ bao cặp tình nhân. Nay ta trịnh trọng tuyên bố, từ nay hủy bỏ điều cấm kỵ, cho phép hai phái có thể kết hôn với nhau, mảnh vải này xem như là huấn lệnh.”

Kim Phi Hùng đứng ngẩn người, đưa mắt ngơ ngác nhìn Bạch Lãnh Thu.

Bạch Lãnh Thu thấy vậy cười nói:

- Ca ca đứng ngây người ra đó làm gì, sao không cúi đầu cảm tạ cốc chủ và đảo chủ đi ?

Nói xong, nàng đưa tay khẽ kéo Tô Ngọc Dung:

- Tỷ tỷ mau quì xuống cùng với ca ca bái tạ trời đất đi.

Dương Ngọc Phượng đứng một bên, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run lẩy bẩy.

Vương Thái Vân mắt cũng rướm lệ, lòng cảm thấy tủi thân.

- Tiểu chủ nhân, Kim Tùng và Vĩ Ngọc vì người mà phải tuyệt tự không có người nối dõi, người cũng phải lo hương khói cho hai nhà đó nữa chứ.

Nói đoạn, lão khề kéo áo Dương Ngọc Phượng và Vương Thái Vân đẩy tới bên cạnh Kim Phi Hùng, rồi nói:

- Mọi người hãy cùng nhau bái lạy.

Kim Phi Hùng quỳ trước, phía sau là Tô Ngọc Dung, Dương Ngọc Phượng và Vương Thái Vân, bốn người cùng cúi đầu lạy tạ trời đất, tiếng hoan hô reo mừng chấn động một vùng sơn cốc dưới chân núi Chung Sơn.

- o **HẾT** o -